

- ⊕ *Exposicions: Picasso i Picabia a la Fundació Mapfre*
- ⊕ *Arts escèniques: La Mostra a Castelló*
- ⊕ *Cultura popular: Bandolers a Alcover*

GOVERN SÁNCHEZ, UNA TRIA MOLT IMPERFECTA

LA POLÈMICA PEL CAS BORRELL S'AFEGEIX A CINC D'ANTERIORIS

Un any de setge a l'escola catalana

Les acusacions d'adoctrinament formen part d'una estratègia per a qüestionar l'escola catalana i els models lingüístics arreu del país

EXPERIÈNCIES D'ARA MATEIX D'UNA CATALANOPARLANT

MERCÈ IBARZ

Experiències d'ara mateix d'una catalanoparlant.

M.I.

Parlar i entendre una llengua és una qüestió d'amor, d'afecte, enllà i tot de les condicions personals per aprendre-la i parlar-la

En aquests dies tan bèsties, per tants conceptes i per a tants de nosaltres –*indepes* o no *indepes* que també llegeixen VilaWeb– pot ser un cert bàlsam que us expliqui algunes experiències lingüístiques –d'aquesta mateixa setmana tan difícil al parlament i més encara a Sant Llorenç– que he tingut com a catalanoparlant de Barcelona. El filòsof Jacques Derrida, de tan bona fama entre els seus seguidors com tan mala fama entre qui no té ni idea com treballava i el pren per un pensador de verb incomprensible –que per això mateix hagués encaterinat el món acadèmic anglosaxó, en especial el dels EUA–, deia, Derrida, que la llengua és una qüestió d'amor, que parlar un idioma és una qüestió d'afecte. Sí senyor. Fill com era de l'Algèria francesa que va viure la descolonització alhora que era producte del bon sistema educatiu de la secundària francesa, Derrida té raó: la llengua és una qüestió d'amor.

No em refereixo en exclusiva a l'amor, l'afecte, que els catalanoparlants esperem i exigim fins i tot dels conciutadans de parla espanyola i encara més dels paisans catalans que s'expressen en castellà. Sí, és clar que sí. També aquesta tèrbola relació entre llengües en desconfiança és una qüestió d'amor, d'afecte: de desamor, de desafecció, de malfiances. Sinó als matisos més subtils i del tot meravellosos de tot plegat. No teoritzo, això ho deixo per als sociolingüistes, els caps d'estil de diaris i editorials i altres comentaristes dels envitricollats camins de les llengües contemporànies.

Aquesta tèrbola relació entre llengües en desconfiança és una qüestió d'amor, d'afecte: de desamor, de desafecció, de malfiances

El seu català, d'accent empeltat de fonètica castellana, em diu, em fa sentir, que aquell primer dia es va sentir ben tractat per servidora

Posaré tres exemples d'aquesta mateixa setmana. Em limitaré a descriure'ls, ni els adorno ni els emmerdo.

Dilluns 8 d'octubre. Entro als magatzems Uniqlo del centre comercial de les Glòries. Música espantosa, a tota pastilla, de ritmes eixordadors. Mentre miro de fer-me a la idea què s'hi ven, sento tres homes, més grandets que jo, que, esparverats, com ho estic jo, diuen: 'Fotem el camp d'aquí. És insuportable.' Trio, passo per caixa, vaig cap a l'eixida. A la porta, m'agafa el rampell de desitjar sort, entre tanta basarda auditiva (són les sis de la tarda), al *segurata* de la porta. Li parlo en català, ell em respon en castellà. La conversa seguirà així: ell no es mou del castellà, jo oscil·lo entre català i castellà. Em prega que comuniqui a l'encarregat això del merder sonor que li fa la vida impossible (més a ell que no pas a mi, que estic a punt de sortir de la botiga). Ho faig. L'encarregat parla català. Ara no és el moment ni el cas de dir què em va dir el cap de sala sobre l'afer, sinó que la cosa interessant és la següent: m'acomio en castellà, la llengua que el *segurata* m'ha parlat tota l'estona, sense poder endevinar si ha estat escolaritzat aquí o no, però en tot cas sentint que no era el moment de preguntar-li-ho. I ell, després d'agrair-me la gestió amb el cap de sala, em diu: 'Bona tarda.'

En bon català, amb afecte. Tret que siguem tan primmirats de dir que li calia dir, a dos de set de la tarda, 'bona nit'.

10 d'octubre. Trucada del MJ, el tècnic de l'assegurança del pis que s'ha fet càrrec d'una persiana que va caure al pati dels veïns per causa de l'aiguat de setembre. Passarà dijous. Quan penjo, m'adono que hem parlat tota l'estona en català, ell més que no jo, que el tenia 'fitxat' com a castellanoparlant. Tot ve, em dic, del primer dia que va venir a casa per veure el dany causat per la pluja i si l'assegurança se'n feia càrrec. El seu català, d'accent empeltat de fonètica castellana, em diu, em fa sentir, que aquell primer dia es va sentir ben tractat per servidora i, per tant, considera una deferència necessària parlar-me en català tot i que havia començat en castellà.

11 d'octubre. Al metro. Vaig carregada, no hi ha cap seient buit, estic cansada. Una jove negra m'ofereix el seient. En català, és catalana. L'hi agraeixo. Li pregunto si li puc fer una foto. Em diu que sí. Es posa tota seriosa i formal. Li dic: 'Només faig retrats en què les persones quedin bé.' Se li eixampla la cara en un somriure més que lluminós i, els braços als malucs com feia dies que no veia, posa per a mi i la càmera amb l'elegància i sensibilitat que teniu a la imatge d'aquest article. De ben segur que ho hauria fet també si li hagués parlat en castellà. Més segura estic encara que continuar la conversa amb naturalitat en català em va fer guanyar punts i així surt d'esplèndida ella a la foto.

Bon cap de setmana llarg. Ja ho sabeu: el primer deure ciutadà és no deixar-se decandir!

Pedro Duque. Compra un xalet a Xàbia mitjançant una empresa patrimonial.

1

Màxim Huerta. Defrauda a Hisenda part de les seves col·laboracions periodístiques. Dimiteix.

2

Carmen Montón. Aconsegueix de manera irregular un màster universitari. Dimiteix.

3

4

5

6

Luís Planas. Encausat en un cas de robatori d'aigua a Doñana.

Dolores Delgado. El congrés en demana la dimissió per les relacions amb Villarejo.

Josep Borrell. Fa servir informació privilegiada per vendre accions d'Abengoa abans del concurs de creditors.

Govern Sánchez, una tria molt imperfecta

Govern espanyol La polèmica pel cas Borrell s'afegeix a cinc d'anteriors en què alguns ministres han dimitit, haurien d'haver dimitit o han estat reprovats pel congrés

REDACCIÓ

El 2 de juny, després d'una setmana en que el PP va passar de la glòria d'aprovar el pressupost a l'abisme de la moció de censura, prenia possessió el nou govern espanyol, encapçalat per Pedro Sánchez. Els socialistes anunciaven un executiu que, del punt de vista polític, irritava els partits que els havien cedit el vot. Ni Podem, ni els independentistes, ni els nacionalistes bascs no estaven contents amb algu-

nes tries ben significatives. Però ningú no s'esperava que, quatre mesos després, dos ministres haguessin dimitit, tres no haguessin dimitit però ho havien d'haver fet i fins i tot Pedro Sánchez estigués sota sospita. El cas Borrell ha acabat d'encendre totes les alarmes sobre la manera com es va triar un govern ple de personatges amb honorabilitats més que dubtoses.

1.-Màxim Huerta (Cultura), el primer de plegar

La primera dimissió arribà al cap de deu dies. El periodista

valencià Màxim Huerta havia estat triat com a ministre de Cultura, cosa que va causar sorpresa generalitzada. Pocs dies després es va saber que havia defraudat 218.322 euros a Hisenda cobrant algunes de les seves col·laboracions televisives per mitjà d'una societat per tal d'eludir el pagament de l'IRPF. El frau havia estat detectat i havien dut el cas als tribunals. Va ser la primera vegada en què van aparèixer veus qüestionant com s'havia triat el consell de ministres i la poca cura que s'havia posat a detectar conductes irregulars. Però en aquell moment encara semblava que era un cas aïllat i la dimissió ràpida va atenuar el debat. No se sabia que ben aviat es tornaria a obrir.

2.-Luis Planas (Agricultura), el primer que no dimiteix

No havien passat ni vint-i-quatre hores de la dimissió de Huerta que un segon escàndol ja va sacsejar el govern de Sánchez, que el 2016 havia dit en una piulada: 'No inclourem encausats en les nostres llistes; el nostre codi ètic i el conveni amb Transparència Internacional ho impedeixen.' L'afirmació se li va girar en contra quan es va saber que el ministre d'Agricultura, Pesca i Alimentació era encausat d'ençà del 2016, quan era conseller andalús, en un cas de robatori d'aigua al paratge protegit de Doñana. El problema es va liquidar amb una decisió molt oportuna de la fiscalia, que va resoldre que no veia delictes en el cas, un cas que havia esclatat el 2012.

3.-Carmen Montón (Sanitat), la segona dimissió abans dels cent dies

L'11 de setembre, durant la diada de Catalunya, la ministra de Sanitat, Carmen Montón, també valenciana, va dimitir, acorralada per les informacions sobre les irregularitats en un màster a la Universitat Rey Juan Carlos, que incloïen, presumptament, manipulacions de notes i plagi en el treball final. 19 pàgines de les 52 que tenia el treball eren copiades, fins i tot de la Wikipedia. Sánchez va mirar de salvar Montón, però Podem, i molt especialment Pablo Iglesias, va exigir-ne la dimissió, que ja creava una situació d'alarma. No era normal que en cent dies haguessin dimittit dos ministres. Potser per això les dimissions, que Pedro Sánchez havia justificat afirmant que en el seu executiu, a diferència dels del PP, no hi cabia gent dubtosa, es van acabar de cop. Els tres casos següents foren igualment tres escàndols, però ja no es va moure ningú de la taula de la Moncloa.

4.-Dolores Delgado (Justícia), la segona de no dimitir, tot i demanar-ho el congrés

A final de setembre va saltar el quart cas, quan es va saber que la ministra de Justícia, Dolores Delgado, havia dinat amb l'ex-comissari de policia José Manuel Villarejo, el centre de les clavegures de l'estat, prou conegut i polèmic. Un dinar que havia estat enregistrat i se n'havia filtrat el contingut en un mitjà aparentment vinculat

1. Pedro Duque. ACN // 2. Màxim Huerta. ACN // 3. Carmen Montón. ACN

El cas Borrell ha acabat d'encendre totes les alarmes sobre la manera com es va triar un govern ple de personatges amb honorabilitats més que dubtoses

4. Luís Planas. ACN // 5. Dolores Delgado. ACN // 6. Josep Borrell. ACN

a Villarejo. En quaranta-vuit hores Delgado va donar quatre versions diferents sobre la seva relació amb el policia, responsable d'allò que es va anomenar 'operació Catalunya'. Es va fer evident que aquella relació anava molt més enllà d'un dinar. La polèmica es va allargar fins aquesta mateixa setmana, quan el congrés espanyol ha reclamat la dimissió de la ministra, amb els vots a favor del PP i Ciutadans i l'abstenció de gairebé tots els grups que havien donat suport a la moció de censura contra Rajoy: Podem, ERC, PDECat i Compromís. En contra de la dimissió, només hi votaren el PSOE i el PNB.

5.-Pedro Duque (Ciència), el tercer de no dimitir

Tot just si havia esclatat la polèmica de la titular de Justícia que ja en començava una altra: la del ministre de Ciència, l'ex-astronauta Pedro Duque. Duque s'havia comprat un xalet a Xàbia, per mitjà d'una empresa patrimonial, operació que fou considerada una ma-

niobra per a eludir el pagament d'imposts. El ministre va mirar de defensar-se en una dramàtica intervenció, en què va arribar a dir que ho havia fet així perquè la seva vida, com a astronauta, era un perill constant. Duque mantenia casa a Madrid i afirmava que el xalet de Xàbia era per a llogar-lo durant les llargues temporades que passava a l'estranger i que la resta de dies se'l llogava a ell mateix. Però, sorprenentment, aquest lloguer que deia que es pagava no apareixia enlloc.

6.-Josep Borrell (Afers Estrangers), l'escàndol més perillós per a Sánchez

L'escàndol més complicat acaba d'esclatar: és el de Josep Borrell. S'ha sabut que a final de setembre la Comissió del Mercat de Valors espanyola va resoldre un expedient en contra seu per la venda d'accions d'Abengoa a càrrec de la seva dona, per valor de 9.000 euros, mentre ell era conseller de la companyia i tenia informació privilegiada que no havia estat publicada.

Pedro Sánchez, a la fotografia de família del govern espanyol el 8 de juny. ACN

Just després de la venda de les accions, a final de novembre del 2015, Abengoa va demanar concurs de creditors. L'escàndol ha estat publicat a bastament a la premsa europea i econòmica, que en alguns casos ja el considera mort políticament, encara que de moment no passi res. Per a Sánchez el cas Borrell és el més complicat, perquè aquest nomenament va ser una decisió personal molt complicada de justificar, sobretot amb els socis catalans, i perquè a Espanya es consenten coses que a Europa serien inadmissibles. Amb Borrell assenyalat, la capacitat diplomàtica d'Espanya minva molt, oimés tenint en compte que el 2012 ja va haver d'abandonar el càrrec de president de l'Institut Universitari Europeu de Florència precisament per un conflicte d'interessos amb la seva presència al consell d'administració d'Abengoa.

I els altres...

No és que la resta de l'executiu hagi estat exempta de polèmiques. Però, en tot cas, d'un altre nivell, que no comprometia l'honorabilitat personal. A final d'agost, per exemple, la ministra de Treball, Magdalena Valerio, es va trobar involucrada en una gran polèmica perquè el seu ministeri va legalitzar un sindicat de prostitutes, decisió poc compatible amb el perfil feminista que Sánchez volia imprimir al seu govern.

Un altre capítol estrany va ser l'anunci de Pedro Sánchez d'una pujada de l'impost del dièsel que la ministra d'Indústria, Reyes Maroto, va desqualificar en públic.

I la ministra de Defensa, Margarita Robles, va haver de bregar amb una decisió ben polèmica: la de vendre bombes a l'Aràbia Saudita per a la guerra del

No és que la resta de l'executiu hagi estat exempta de polèmiques. Però, en tot cas, d'un altre nivell, que no comprometia l'honorabilitat personal

Iemen. Després de paraitzar la venda, l'amenaça de represàlies econòmiques pels saudites va fer reconsiderar la decisió, cosa que va malmetre força la seva credibilitat.

Grande-Marlaska, un home més que polèmic que exerceix el càrrec de ministre d'Interior, també va estar a l'ull de l'huracà arran de les acusacions d'haver consentit la tortura mentre era jutge, acusacions fonamentades en decisions del Tribunal Europeu dels Drets Humans.

I fins i tot el president Pedro Sánchez va haver de defensar-se el mes de setembre de l'acusació que la seva tesi doctoral era irregular, debat que va acabar esvaint-se, però que afegí encara més caos a la composició d'un gabinet que ningú no entén com és que no va ser confeccionat amb més cura. ■

Un any de setge a l'escola catalana

L'Aravot Les acusacions d'adoctrinament formen part d'una estratègia per a qüestionar l'escola catalana i els models lingüístics arreu dels Països Catalans

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

Ara fa un any, va començar un procés mediàtic i judicial contra els professors de diverses escoles a qui acusaven de promoure l'odi i d'adoctrinar els alumnes. No era la primera vegada que s'assenyalava aquest col·lectiu, la campanya per a erosionar el model de l'escola catalana ha estat contínua.

Després del referèndum del primer d'octubre, es va obrir la primera causa contra docents per incitació a l'odi, amb denúncies de guàrdies civils pares d'alumnes d'escoles de la Seu d'Urgell. Després hi va haver altres denúncies, com les de Sant Andreu de la Barca, on hi ha la caserna de la Guàrdia Civil més gran del Principat.

La campanya d'assetjament contra l'IES el Palau

A Sant Andreu de la Barca, nou professors de l'IES el Palau –el més proper a la caserna– van ser acusats de tenir un to despectiu i d'haver humiliat fills de la guàrdia civil que tenien com a alumnes.

Just l'endemà de la vaga del 3 d'octubre, els fets van ser notícia a tots els mitjans, sobretot perquè el cas es portava per la via penal. Van aparèixer càmeres de televisió al centre i diversos diaris van publicar titulars sobre assetjament als alumnes.

El centre va provar de fer de mitjancer per evitar una judicialització i mediatització que ha afectat docents, famílies i alumnes. Però no hi va haver voluntat. Les famílies no es van presentar a la reunió con-

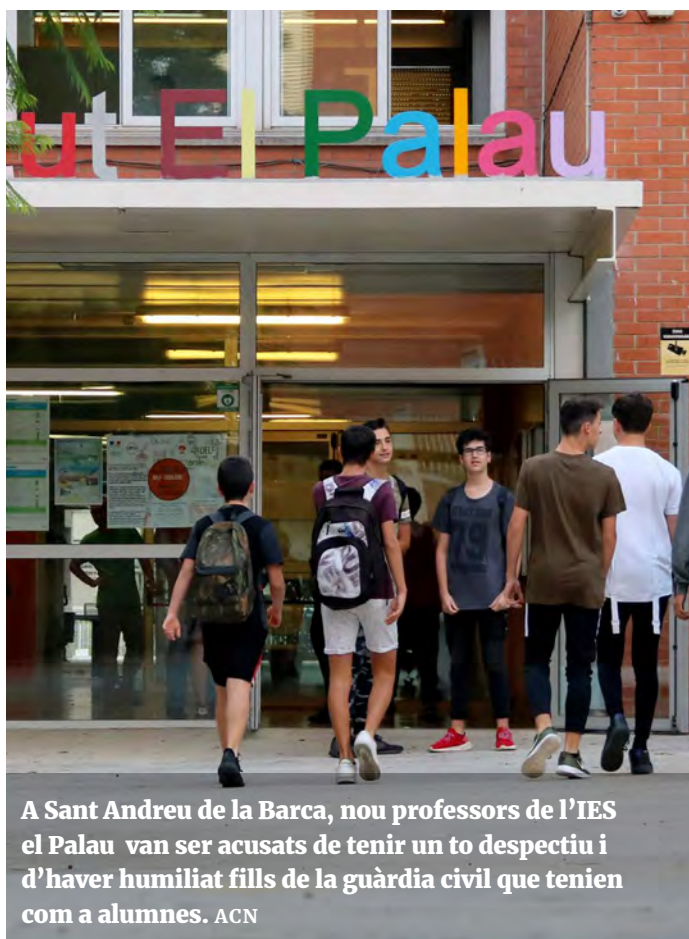
vocada per l'ajuntament el 5 d'octubre amb totes les parts, i el representant dels pares guàrdies civils va preferir anar al plató de 'Espejo Público'.

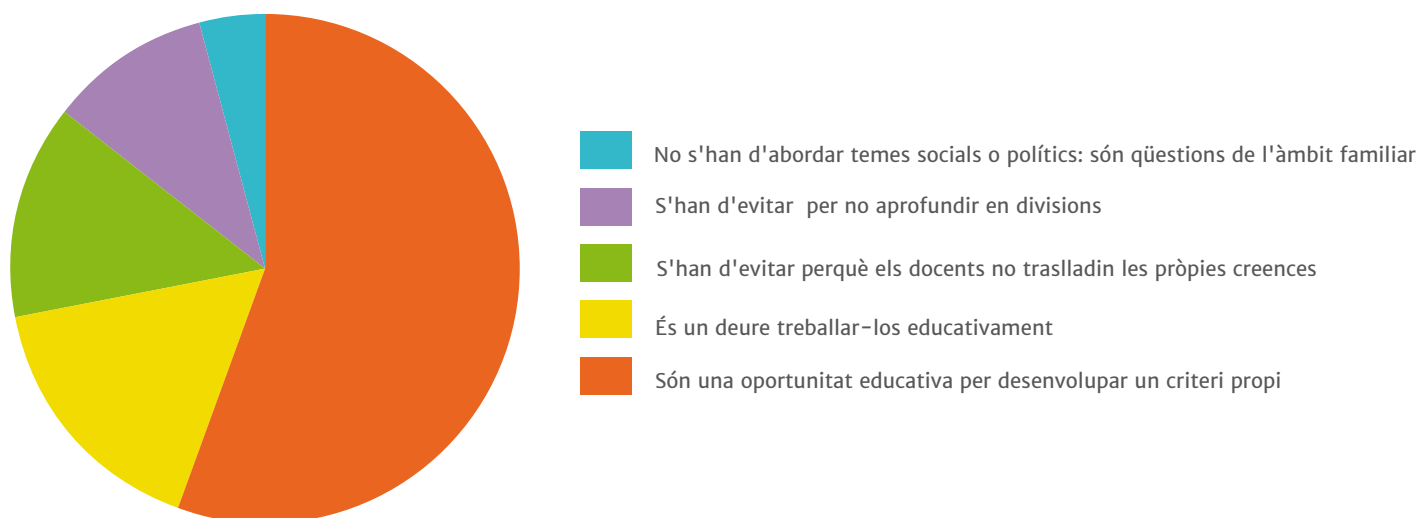
La resposta del Consell Escolar va ser unànime contra 'les greus acusacions infundades als mitjans de comunicació', de les quals no hi havia indicis. En total, van citar a declarar tretze professors, i el 23 d'abril es va fer pública la denúncia de la fiscalia.

El cas va agafar encara més volada quan El Mundo va filtrar la identitat dels professors, amb dades personals i fotografies, en una campanya en què va participar el cap de Ciutadans, Albert Rivera, i també l'ex-president de Societat Civil Catalana, Josep Ramon Bosch, que va acusar els professors de 'supremacistes i assetjadors de nens'.

L'endemà, van aparèixer pintades a la façana del centre amb els noms dels professors titllant-los de 'nazis' i 'rates'. El cas també va ser utilitzat pel govern espanyol: dos secretaris d'Estat (el de Seguretat i el de Defensa) es van reunir amb les famílies denunciants, sense voler saber el punt de vista de la direcció o el professorat.

El professor del centre Josep Lluís Alcázar, delegat sindical i que s'ha convertit en portaveu dels docents, va denunciar una instrumentalització des de fora, amb el suport tot just de sis o set famílies de guàrdies civils, tenint en compte que el centre té més de seixanta alumnes fills de guàrdies civils. Va recordar que ni el Consell Escolar ni la inspecció d'Ensenyament no havien trobat cap indicatiu de les acusacions i que,

Opinió de familiars sobre si s'ha de tractar la controvèrsia política i social educativament. Enquesta a famílies i docents sobre les acusacions d'adoctrinament a l'escola catalana. vw

segons el Síndic de Greuges, cap de les famílies no havia volgut formalitzar cap queixa.

Només unes setmanes més tard (el 10 de maig) es va arxivar la denúncia contra cinc dels nou professors —la fiscalia hi ha presentat un recurs en contra— i també es va arxivar tota la causa contra els professors de la Seu d'Urgell, perquè no s'havien pogut provar els fets. La resolució afegia que, en cas que s'haguessin esdevingut, haurien estat expressions inadequades o fora de lloc, però en cas incitació a l'odi.

El silenci s'imposa a les aules

Pares i mares de l'institut es van reunir per donar suport als professors investigats i defensar la importància de fomentar l'esperit crític i la llibertat de pensament. Però a Sant Andreu de la Barca es va trencar gran part del vincle entre alumnes i mestres, i prop d'una trentena de professors del Palau—el 30% de la plantilla— van sol·licitar el

trasllat del centre, entre els quals vuit dels nou professors denunciats.

Fins i tot, alguns testimonis explicaven al setmanari la Directa que s'havien trencat els rols, que els professors eren qüestionats i havien perdut autoritat, i que els alumnes els desafiaven, s'havien passejat amb banderes d'Espanya per les aules i havien posat l'himne espanyol. Tot i la teòrica situació d'humiliació, cap alumne fill de guàrdia civil no ha canviat de centre, tampoc els de les famílies denunciants.

El president del Consell Escolar de Catalunya, Lluís Font, va qualificar el tractament mediàtic de 'linxament públic'. El cas és que ha tingut efecte: una enquesta de la Fundació Bofill mostra que, malgrat que una àmplia majoria del professorat i les famílies (70%) considera que les controvèrsies polítiques i socials s'han de tractar a l'escola perquè formen part de la vida d'infants i joves i és oportunitat per a des-

Prop d'un terç dels docents (29,3%) diu que vol treballar educativament l'actualitat social i política a l'aula

envolupar criteri propi, una gran part ha deixat de debatre aquestes qüestions a l'aula.

Prop d'un terç dels docents (29,3%) diu que vol treballar educativament l'actualitat social i política a l'aula, però que últimament ho evita perquè no sap com s'interpretarà el debat.

La campanya en contra de l'escola en català

El mateix professor Alcázar de l'IES el Palau considera que el cas s'ha fet servir 'per qüestionar l'educació a Catalunya' i que forma part d'una estratègia política. L'ex-ministre Juan Ignacio Wert va intentar liquidar aquest mo-

del, facilitant l'escolarització en castellà. Però no va funcionar, perquè no tenia pas suport social, i per això han començat les acusacions d'adoctrinament, una excusa que podria servir perquè el govern espanyol intervingués les competències d'Educació.

La campanya ha estat generalitzada per part d'associacions i partits, principalment Ciutadans i el Partit Popular, que acusen el model d'immersió lingüística de ser un model ideològic i no pas pedagògic.

El president del PP català fins aquesta setmana, Xavier Garcia Albiol, va dir que a la majoria de les escoles públiques, en lloc d'ensenyar, educaven els infants per a odiar Espanya. En la mateixa línia, l'ex-ministre Alfonso Dastís ha insistit que a Catalunya no es podia aprendre castellà. Finalment, fa menys d'un mes, el secretari general del PP, Teodoro García, va anunciar una iniciativa per a recuperar competències en l'àmbit educatiu.

Cartells de suport als professors de l'institut el Palau. TWITTER

Però el setge al model i al professorat han anat més enllà. Societat Civil Catalana va facilitar un formulari per a denunciar escoles

Ciutadans també fa el mateix discurs. El partit va trencar el consens polític quan va aparèixer dient que es discriminava l'espanyol i defensant el dret dels pares d'escolaritzar els fills en aquesta llengua. Albert Rivera ha arribat a dir que hi ha qui 's'ha de trencar la cara' per parlar castellà, i el diputat Toni Cantó va declarar que el castellà havia desaparegut a Catalunya, les Illes, el País Valencià, el País Basc i Galícia, i va presentar una moció per a posar fi a 'l'adoctrinament ideològic' de l'educació catalana.

El govern espanyol, fins i tot, va obrir una investigació sobre adoctrinament en els llibres de text de primària i secundària al Principat. Finalment, no en publicarà el resultat per 'manca de rigor',

cosa que impedeix d'assumir el contingut.

Però el setge al model i al professorat han anat més enllà. Societat Civil Catalana va facilitar un formulari per a denunciar escoles. Amb el nom 'No a l'adoctrinament a les aules', permet d'assenyalar professors de manera anònima. Un mecanisme que el PP ha exportat al País Valencià.

Aquest estiu, el Síndic de Greuges va presentar un informe amb 174 incidències arran els esdeveniments d'octubre, recollides a la mateixa institució o al ministeri, i conclou que només un 5,7% d'aquestes incidències contenia actuacions irregulars. La resta, o bé no són verificables o bé són falses o inconsistents o bé s'ajusten als principis que regeixen el sistema educatiu.

Només una desena de casos podien ser considerats irregulars, una part dels quals, amb inconsistències parcials. Situacions molt puntuals, com ara detalls en algun llibre que podien induir a error, però en cap cas no es podia parlar d'un adoctrinament sistemàtic de l'alumnat al Principat que pogués ser extrapolat al conjunt del sistema educatiu amb una gestió estructuralment irregular.

El sindicat majoritari a l'ensenyament, US-TEC-STEs, també assenyalava que les denúncies tenen uns patrons similars que fa pensar que hi ha una mínima organització. La majoria són anònimes i van directament a l'Alta Inspecció del Ministeri d'Educació, a Madrid.

La mediatització en contra de tots els models dels Països Catalans

El focus s'ha situat en l'escola catalana, el ministeri ha fet requeriments a la Generalitat en què diu que 'des de les aules i les direccions dels centres educatius es permet i fomenta l'adoctrinament' i que 'els professors són els principals actors en l'adoctrinament independentista'.

Abans, el PP ja havia assenyalat el País Basc, on deia que hi havia un 'adoctrinament nacionalista', i que els nens sortien 'odiant Espanya'. I a Galícia, on governa el PP, associacions com Galicia Bilingüe denuncien 'adoctrinament nacionalista' en les escoles.

Com esmentàvem abans, al País Valencià, el PP va crear una plataforma per a assenyalat de manera anònima professors que fessin comen-

El suport que es va mostrar amb la campanya 'Jo també sóc docent del Palau' ha estat més necessari que mai i ho tornarà a ser en un futur

taris que 'atemptessin contra la constitució i l'estatut d'autonomia'. Un dels casos més coneguts és el de l'IES Violant de Casalduch de Benicàssim, denunciat per PP, Cs i Vox per tenir un mapa dels Països Catalans per a explicar les varietats lingüístiques.

A les Illes, Actua i Vox han denunciat tres instituts (Sineu, Felanitx i Marratxí) per haver obligat els alumnes, diuen, a participar en actes separatistes. Fins i tot, se n'han fet campanyes als mitjans, com l'article 'Así se adoctrina también en las escuelas de Baleares y de la Comunidad Valenciana' publicat a El Mundo.

L'últim govern del PP a Espanya fins i tot va voler imposar una assignatura similar a la de la 'formación del espíritu nacional'. Era el projecte Coneixement de la Seguretat i la Defensa, que tractava la immigració com a risc i lloava l'exèrcit i el deure de defensar Espanya.

Les actuacions contra les escoles arreu del país

El model d'immersió lingüística, nascut el 1983 a dinou escoles de Santa Coloma de Gramenet, ha tingut detractors des del començament, malgrat que la majoria ho

va veure com una manera d'aconseguir les mateixes oportunitats per a tothom, en un sistema que garanteix l'aprenentatge en català i castellà (tret de la Vall d'Aran, que té un model propi basat en l'occità).

Tots els models dels Països Catalans tenen, a l'estat espanyol, l'oposició del Partit Popular i de Ciutadans. En la immersió lingüística a Catalunya es demana més presència del castellà. En el cas de les Illes, amb el decret de mínims (50% de l'escolarització en català com a mínim) el govern del PP va voler implantar el trilingüisme i va acusar el professorat d'adoctrinament ideològic i d'imposar una 'dictadura catalanista'.

Al País Valencià, amb el decret de plurilingüisme, el PP va denunciar que es volia 'imposar el valencià en l'educació', i no va parar fins a aconseguir que se suspengués el decret per la denúncia de la Diputació d'Alacant (amb majoria de PP i de Ciutadans), principalment perquè no s'hi reconeixia el dret d'exempció per a les zones castellanoparlants del País Valencià (13% de la població), que podien evitar que els joves estudiesin en la llengua pròpia.

On la llengua està més des-

protegida i en clar retrocés és a la Franja de Ponent, on només un 20% dels alumnes en fan dues hores com a matèria optativa en comptes de mirar de revertir la situació, el PP (2011-2015) va promoure el secessionisme lingüístic i va començar a denominar el català 'lapao'.

Això va ser especialment negatiu en la formació posterior i en el món laboral, perquè es va posar en risc la validesa de les titulacions de català. A més, va debilitar encara més la protecció de la llengua, atès que les administracions van deixar de tenir cap obligació de contestar als ciutadans que s'hi adreçaven en català o aragonès.

L'IES el Palau és en el punt de mira, però sembla clar que l'objectiu no és pas trobar un equilibri que garanteixi l'aprenentatge de les dues llengües, sinó que hi ha una estratègia per a desprotegir i debilitar el contrincant i treure rèdit electoral.

I queda clar que, dins l'estratègia, no importen ni l'educació ni la convivència. Per això, el suport que es va mostrar amb la campanya 'Jo també sóc docent del Palau' ha estat més necessari que mai i ho tornarà a ser en un futur. ■

7DIES

{ La selecció de la setmana { 8-12 d'octubre

Dimecres 10.
'Es pensaven que no
vindríem i en som
més que mai'

ALBERT SALAMÉ

Dimecres 10.

La república del minut,
un any després

ALBERT SALAMÉ

Divendres 12.

Els agents que van assaltar
els col·legis de Girona
l'1-O utilitzaven canals de
comunicació fora de control

TWITTER

Fotograma d'un dels vídeos de la càrrega a l'escola Verd de Girona. TWITTER

Els agents que van assaltar els col·legis de Girona l'1-0 utilitzaven canals de comunicació fora de control

1-0 Els àudios que demostren que els antiavalots tenien canals alternatius de comunicació durant les càrregues

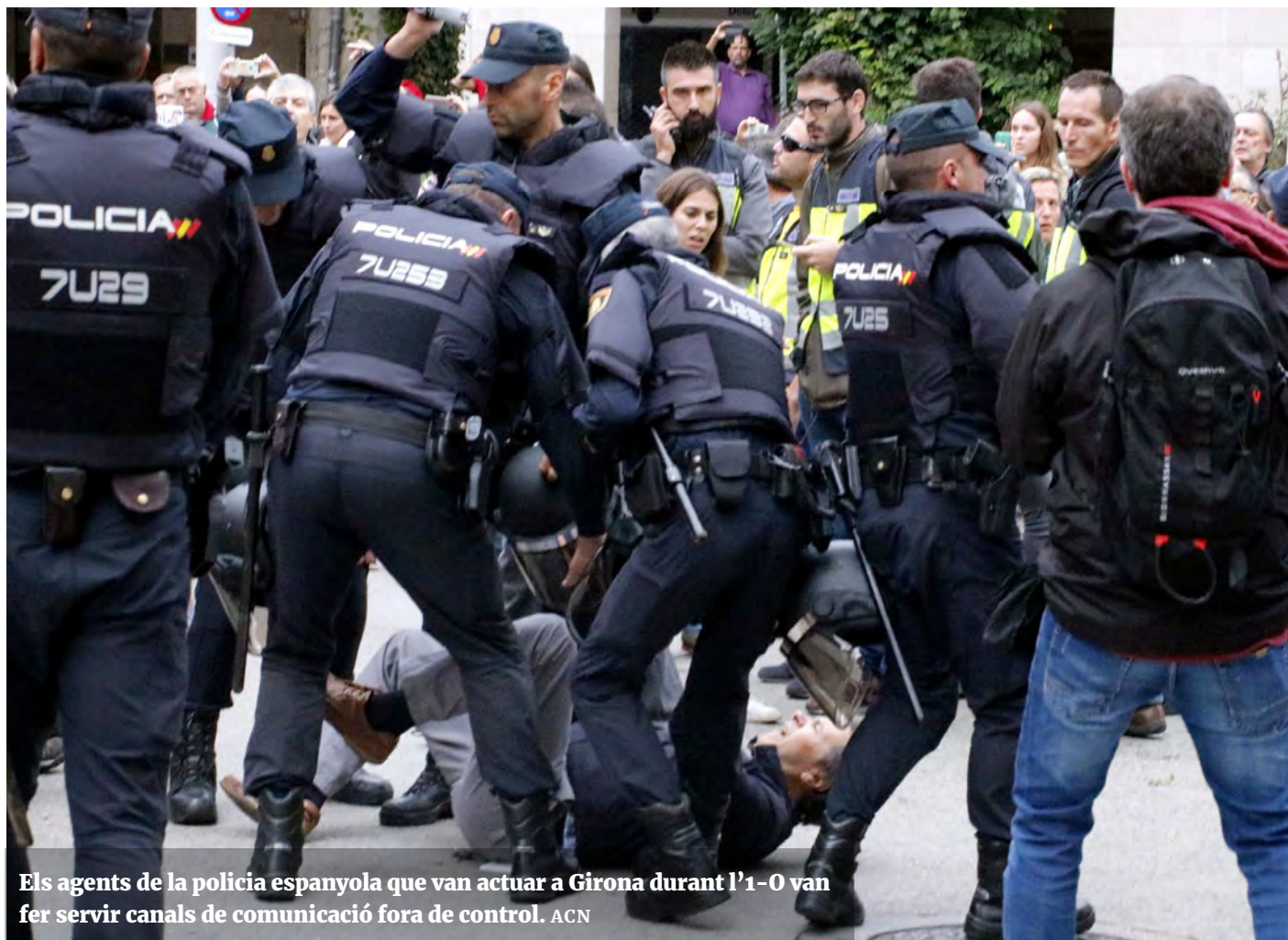
ORIOL BÄBLER

Aquí *Lince Uno*, *Lince Uno* per als companys *Reno* i companyia... eh... per l'altre mitjà si hi ha res més.' Els agents de la policia espanyola que van actuar a Girona durant l'1-0 van fer servir canals de comunicació fora de control.

VilaWeb ha tingut accés als enregistraments de la policia, on es constata que es van intercanviar algunes instruccions, informacions o ordres 'per l'altre mitjà' i no pas per l'oficial, tal com també va passar a Barcelona i ja va publicar **La Jornada**. En alguns casos fins i tot deixen clar que fan servir WhatsApp per a parlar entre ells sobre qüestions del dispositiu.

VilaWeb ha pogut relacionar alguns àudios amb el CEIP Verd i la biblioteca Ernest Lluch

La policia espanyola ha lliurat les comunicacions de l'1-0 per ordre de la jutgessa titular del jutjat d'instrucció número 2 de Girona, que investiga les càrregues a la ciutat i a dos municipis més del Gironès, Sant Julià de Ramis i Aiguaviva. El cos ha aportat milers d'arxius d'àudio, però sense haver identificat els col·legis als quals corresponen. No ha

Els agents de la policia espanyola que van actuar a Girona durant l'1-0 van fer servir canals de comunicació fora de control. ACN

revelat qui són els integrants cada equip de l'operatiu, tot i que la jutgessa ho ha exigit. En bona part, els àudios són converses inconnexes o retallades.

VilaWeb ha pogut relacionar-ne alguns amb el CEIP Verd i la biblioteca Ernest Lluch. El primer és el col·legi de les filles del president Carles Puigdemont i l'actuació de la policia ha rebut més de vuitanta denúncies. Quant a l'Ernest Lluch, n'hi ha una quinzena de presentades i és en aquest lloc on es dos membres de l'operatiu tenen aquesta conversa:

—Íbero Díez, aquí *Camel Veinte*.

—Íbero Díez.

—Íbero, contactem per un altre mitjà. Us truco.

En un altre àudio, un agent diu que prova d'entrar a un col·legi. 'Anem entrant, anem arribant', diu. Però després indica al comandament que ja li trucarà 'per l'altre mitjà' perquè 'això està... Aquí hi ha molta gent'. L'agent no diu res més i alguns altres membres de l'operatiu continuen parlant.

En un tercer enregistrament, els policies detallen que es comuniquen per l'aplicació de missatgeria Whatsapp. La conversa és la següent:

Podeu escoltar els àudios dels enregistraments de la policia espanyola

'Contactem per un altre mitjà'

'Per l'altre mitjà si hi ha res'

'Heu vist el whatsapp?'

Les defenses han denunciat unes quantes vegades els entrebancs en la instrucció i la manca de col·laboració dels cossos policials. ACN

—Heu vist el whatsapp?
 —Sí, afirmatiu. Anem de camí i ens ho mirem.
 —Endavant i avall.
 —Afirmatiu.
 —Camel trenta-quatre i trenta-set, aquí trenta.
 —Trenta-quatre.
 —Trenta-set.
 —[Intel·ligible]

L'endemà del referèndum ja es va constatar que la policia espanyola feia servir telèfons mòbils per a comunicar-se. La Televisió de Girona va publicar el contingut de la càmera GoPro d'un agent que es va perdre durant la càrrega al CEIP Verd. En el vídeo es veu com una altra es comunica per mòbil amb un comandament abans d'actuar. 'Les instruccions, quines són? Entrar-hi com sigui o què?', pregunta.

Voluntaris pel Dret de Defensa de Girona, que porta la

defensa dels dos-cents que-rellants per delictes de lesions i tortures, han presentat un escrit al jutjat perquè la policia espanyola porti també les comunicacions dels canals alternatius. La jutgessa encara no s'hi ha pronunciat. De moment, els Mossos d'Esquadra s'han encarregat de tota la informació dels àudios aportats fins ara.

Entrebancs en la investigació

Tot i que han estat identificats una dotzena d'agents gràcies a les imatges de les càrregues, la jutgessa no vol encausar cap policia ni citar-ne cap a declarar fins que no tingui tota la transcripció de les comunicacions. Les defenses han denunciat unes quantes vegades els entrebancs en la instrucció i la manca de col·laboració dels cossos policials, especialment la

L'endemà del referèndum ja es va constatar que la policia espanyola feia servir telèfons mòbils per a comunicar-se

Guàrdia Civil. Els seus agents van actuar sense els números identificatius a Aiguaviva i a Sant Julià de Ramis.

El febrer, durant la declaració dels denunciants, molts es van queixar de l'hostilitat de la magistrada i la fiscalia. Les preguntes es focalitzaven, sobretot, a culpar les víctimes de les agressions: Els demanaven què feien als col·legis barrant el pas als antiavalots quan sabien que el 'referèndum era il·legal.'

Amnistia Internacional, en un comunicat recent, ha denunciat que, un any després de l'1-0, la fiscalia continua sense 'haver assumit el rol actiu que li correspon en la investigació'. D'una altra banda, també insta el Ministeri de l'Interior espanyol a obrir investigacions internes sobre els assalts per determinar responsabilitats institucionals. ■

Enguany ha estat multitudinària. Malgrat el pont. Malgrat la pluja. Malgrat, sobretot, les amenaces. ALBERT SALAMÉ

‘Es pensaven que *no vindríem* i en som *més que mai*’

NÚRIA CADENES

Crònica de la multitudinària manifestació del Nou d'Octubre a València

‘**H**i haurà un abans i un després d’aquest Nou d’Octubre.’ La manifestació ja s’ha acabat i passen les coses que passen quan els qui hi han participat comparteixen sensacions i alegries: que la plaça triga a buidar-se, que continuen les salutacions, que sona una dolçaina i la gent s’ajunta i fa muixerangues. I aleshores algú comenta això, que hi haurà un abans i un després. I un altre li respon amb la frase que titula la crò-

nica, i que la resumeix: ‘Es pensaven que no vindríem i en som més que mai.’

La manifestació del Nou d’Octubre, data en què se celebra l’entrada del rei Jaume I a la ciutat i, amb aquest fet, el naixement de l’actual País Valencià, és nombrosa però no sol ser la més gran de les que es fan a València. Enguany ha estat multitudinària. Malgrat el pont. Malgrat la pluja. Malgrat, sobretot, les amenaces. O, més exactament, com a resposta

positiva, precisament, a les amenaces.

Els grupuscles

L’any passat, la permissivitat policíaca va permetre que l’extrema dreta espanyolista ocupés part de la plaça de Sant Agustí, des d’on havia de sortir la manifestació, que insultés els qui s’hi anaven concentrant, i que arribés fins i tot a l’agressió. Enguany pretenien repetir la jugada: la convocatòria de manifestacions successives, des de la mateixa plaça de Sant Agustí, per part de sigles fantasma dels grupuscles de l’espanyolisme violent en mostrava

la intenció. El fet que la delegació del govern espanyol acceptés les convocatòries de setge a la manifestació va alertar les entitats, partits i sindicats que formen part de la Comissió 9 d’Octubre, que van denunciar públicament el perill que això implicava i van exigir control dels grupuscles rebentaires per evitar-ho. La pressió social ha tingut efecte i s’ha demostrat que, de fet, si ho haguessin volgut, l’any passat haurien pogut evitar les agressions controlant, simplement, els grups feixistoides.

Perquè, passades les cinc de la tarda, alguns, efectiva-

La notícia, en tot cas, no són aquesta tropa, sinó els milers de persones que, mitja hora abans de la convocatòria. ALBERT SALAMÉ

ment, van sortint de la plaça de Sant Agustí com si fessin manifestació. Alguns. Literalment. Una cinquantena.

Alguns altres, els mateixos que al matí havien desfilat rere les passes del conegut ultradretà José Luis Roberto, acompanyats (també al matí) per Pedro Pablo Peña, cap del partit nazi espanyol Alianza Nacional, romanen, però, a la plaça. Canten allò de les 'banderas al viento', alcen els braços en salutació feixista, bramen 'sieg heil'. I comencen a causar incidents. Insulten. Llancen esprais irritants contra la gent. Aquesta vegada, però, a diferència d'allò que es va viure l'any passat, la policia els va arraconant i separant de les persones que, a poc a poc, ja han començat a arribar al lloc de convocatòria. Després, durant la primera part de la marxa, tornaran a aparèixer a les vores, mirant de provocar. Els

mateixos personatges. Que no són pas més.

La gentada

La notícia, en tot cas, no són aquesta tropa, sinó els milers de persones que, mitja hora abans de la convocatòria, ja comencen a omplir el centre neuràlgic de la ciutat, l'Estació del Nord, els metros que desemboquen més a prop de la plaça. Hi havia dues crides per a participar a les marxades reivindicatives, la de la Comissió 9 d'Octubre i la del moviment antifeixista: totes dues s'han unit per compartir la manifestació i s'han coordinat per a bastir-hi un servei d'ordre i protecció. De seguida es veu que això que passarà a València serà important.

Per la gentada, sí. Per la diversitat que la conforma. D'edats i de matisos i de tot. I per l'actitud també. Hi ha una determinació que recorre de cap a cap la manifesta-

No caure en el parany de l'amenaça i avançar. Hi ha moments veritablement impressionants

ció d'aquest Nou d'Octubre decidit (i decisiu): avançar. No caure en el parany de l'amenaça i avançar. Hi ha moments veritablement impressionants. Quan encara no ha començat a caminar la llarga serpentina humana, per exemple. Es veuen alguns provocadors a les voreres. Se sap que resta algun grupet a la plaça de Sant Agustí. El Twitter ja comença a escampar les primeres imatges de coses que han passat una mica més enllà i que no pots veure. Dalt d'un balcó hi ha un grupet de

gent que gesticula obscenitats. Tenen una mena de pancarta. La gent, del carrer estant, se'ls mira. Que va, que vine, valent, que tu pots. I riuen. O, més exactament, se'n foten. És que el grupet del balcó continua encara intentant allò de la pancarta. I es veu que ja feia una estona que hi maldava. Quan, finalment, desplegaran el llençol amb alguna frase d'aquelles del Regne i del tu fora, l'ovació, de la manifestació estant, serà esclatant, i el desconcert, al balcó, sideral.

N'hi ha molts, de moments, que ens donen mesura d'aquesta actitud decidida. Alguns, a petita escala. Com aquesta dona que se'n va cap al personatge que prova d'insultar la concurrència cridant-li 'hijos de Puigdemooooont'. És prima, de cos menut, cabells color d'aram, i li diu, molt tranquil·la i seriosa: 'Perdone, senyor, no saltres som fills de Jaume I

Que la plaça triga a buidar-se, que continuen les salutacions, que sona una dolçaina i la gent s'ajunta i fa muixerangues. ALBERT SALAMÉ

el Conqueridor.' I es tomba. I se'n va i fa cara de dir que no tenen remei quan l'altre ara li diu que 'Comunistaaaaa'.

O com l'expressió al rostre d'Enric Tàrraga, històric agitador cultural i cívic de la ciutat (dels temps, explica, en què 'els nacionalistes, a València, cabíem dins un Sis-cents'), assegut en un banc del carrer de Colom perquè el cos li ho reclama: l'expressió d'Enric Tàrraga, sí, que avui no diu res; i que somriu.

La superació

Davant d'una plaça d'Amèrica plena i que es continua omplint amb la riuada humana que havia travessat la ciutat en manifestació, des del micròfon, Toni Gisbert, secretari d'Acció Cultural del País Valencià (ACPV), demana que els qui ja hi som fem lloc als qui van arribant, i explicita un fet que molts ja constaven: 'Avui en som molts.

Molts. S'ha acabat el xantatge de la Transició: València ha dit prou a les amenaces del feixisme i ha dit sí a les llibertats i a la democràcia'.

Igual com s'ha compartit manifestació, es comparteix ara l'acte final. Quan s'anuncia que es llegiran els dos manifestos, la plaça respon amb una ovació. Dues representants d'Acció Antifeixista del País Valencià llegeixen el primer, denuncien 'la complicitat de la policia i el silenci i la covardia de les institucions autonòmiques i municipals' per les agressions de l'any passat, i destaquen que 'el Nou d'Octubre ha aconseguit un efecte rebot respecte d'allò que els feixistes van intentar'.

La Comissió 9 d'Octubre és formada per associacions (ACPV, Associació Cívica Tirant lo Blanc, Bloc d'Estudiants Agermanats, Ca Revolta, Escola Valenciana, Plataforma pel Dret a Decidir,

'El valencià ha demostrat ser un poble d'acollida, generós i obert, cosa que ens omple d'orgull; un poble que sap ser país.'

Plataforma per la Llengua i Societat Coral el Micalet), sindicats (CCCOO-PV i Inter-sindical Valenciana) i partits (Compromís, els Verds del País Valencià, ERPV, Esquerra Unida del País Valencià, Jovent Republicà i Podem). I cada any, a més de convocar la manifestació, elaboren un manifest. S'hi pot resseguir, al llarg del temps, el pols de la societat valenciana. Enguany, per capir del tot aquest pols, caldrà un vídeo. Perquè, a més del contingut (s'hi ha reclamat un finançament just i també la

llibertat dels presos polítics: dos punts que ens defineixen el temps present), hi ha hagut la forma. I la forma ha explicat també moltes coses.

Perquè un dels moments més intensos d'aquesta vesprada intensa a València ha arribat precisament al final, quan Betlem Agulló ha llegit el manifest de la comissió: el record del seu germà, Guillem Agulló, assassinat pel feixisme l'any 1993, ha somogut la plaça sencera. Després de constatar 'la maduresa del poble valencià', ha compartit una reflexió que els fets d'aquest Nou d'Octubre acabaven de corroborar: 'Som molt lluny dels anys de la mal anomenada "batalla de València", i els discursos de l'odi, la confrontació i l'insult ja no funcionen. El valencià ha demostrat ser un poble d'acollida, generós i obert, cosa que ens omple d'orgull; un poble que sap ser país.'

El president Puigdemont signa la declaració d'independència. ALBERT SALAMÉ

La república del minut, un any després

Declaració Què va passar, perquè fos proclamada i després suspesa?

VICENT PARTAL

La república catalana del 10 d'octubre de 2017 va durar tot just un minut. Exactament el minut 19.37 del vespre. Va ser el temps en què el president Carles Puigdemont va pronunciar aquestes paraules:

«Arribats en aquest moment històric, i com a president de la Generalitat, assumeixo –en presentar– els resultats del referèndum davant el parlament i els nostres conciutadans– el mandat que Catalunya esdevingui un

estat independent en forma de república. Això és el que avui pertoca fer. Per responsabilitat i per respecte.

I amb la mateixa solemnitat, el govern i jo mateix proposem que el parlament suspengui els efectes de la declaració d'independència per tal que en les properes setmanes emprenguem un diàleg sense el qual no és possible arribar a una solució acordada.»

Un any després, encara no s'han aclarit totes les circumstàncies d'aquelles hores frenètiques. Però sabem unes quantes coses que aleshores no se sabien i que ajuden a

Un any després, encara no s'han aclarit totes les circumstàncies d'aquelles hores frenètiques

entendre millor uns moments extremadament confusos.

Màxima pressió per a contrarestar l'èxit del referèndum

L'èxit del referèndum del primer d'octubre i la repressió desfermada per l'estat espanyol va desembocar en la jornada històrica del 3 d'octubre, la vaga de país, amb una ocupació multitudinària dels carrers com a protesta i amb un discurs del rei d'Espanya que instava –de fet, ordenava– a fer què fos per aturar la ruptura que es veia imminent.

Oriol Junqueras i Carles Puigdemont, moments abans de la compareixença del president. ALBERT SALAMÉ

La llei del referèndum tenia la provisió que si el resultat era favorable el Parlament de Catalunya proclamaria la independència així que li fos comunicat oficialment. Era, doncs, qüestió de dies. I de fet el govern va fixar el ple, de primer, el dia 9 d'octubre. Més tard, es va modificar la convocatòria i es passà al dia 10, cosa que ja era un primer indici que alguna cosa no anava a l'hora. Allò que no anava a l'hora era que la pressió contra la declaració unilateral d'independència, que s'havia impulsat aprofitant tots els recursos de l'estat, intensificava els dubtes de l'executiu, un executiu que tenia un pla per al primer d'octubre però no en tenia cap de clar per a encarar tot allò que va arribar després.

El dia del referèndum a la nit, la divisió dins el consell executiu ja es va fer palesa. Fins i tot es va proposar

Enmig d'aquest ambient tan complicat, l'efecte de les pressions orquestrades pel govern de Madrid va funcionar

una votació. De manera molt teatral, es va instal·lar una urna darrere el gran quadre de Tàpies que presideix la sala de reunions del govern, per tal que la votació fos secreta. Diversos consellers, especialment del PDECat però també d'ERC, no eren partidaris de la declaració d'independència. La gran sorpresa va ser

que el vice-president Oriol Junqueras no va voler votar. La consellera Clara Ponsatí, la veu més contundent dins el govern en favor de la DUI, li va demanar claredat. I ell va respondre: 'Tothom sap què penso.' 'Jo, no', va replicar la titular d'Educació.

Enmig d'aquest ambient tan complicat, l'efecte de les pressions orquestrades pel govern de Madrid va funcionar. Se'n van destacar dues. La pressió econòmica, sobretot amb el canvi de seus d'algunes empreses, i la manifestació espanyolista del 8 d'octubre, la més gran que han arribat a fer mai.

La manifestació va fer un impacte profund en el president Puigdemont, que fins i tot ho va reconèixer en seu parlamentària. Però un any després la realitat és que no ha tornat a haver-n'hi cap que s'hi puga comparar. D'espanyolista. L'independen-

dentisme ha mantingut la força al carrer, però l'espanyolisme no. I això suscita moltes preguntes sobre què va passar aquell diumenge.

En el cas de la fuga de seus d'empreses, aquests interrogants cada dia van aclarint-se més. Ara ja se sap que va haver-hi una operació concertada entre el govern espanyol i les empreses que en depenen per a traure, el mateix dia, dos milions d'euros dels comptes bancaris de Caixa-Bank i Banc Sabadell i manipular-ne el valor a la borsa. I se sap també que els dirigents de tots dos bancs van explicar al president Puigdemont i al vice-president Junqueras una versió molt diferent dels fets, per fer-los creure que allò que feia trontollar les dues entitats era una mena de pànic espontani de la gent a causa de la independència.

A la combinació d'aquestes maniobres encara s'hi havia

1. La diputada de la CUP, Anna Gabriel ALBERT SALAMÉ // 2. Carme Forcadell signa la declaració d'independència. A.S. // 3. La diputada Gabriela Serra aixeca el puny una volta signada la declaració. A.S.

d'afegir una pressió del PSC, que Puigdemont en algun moment ha dit que fou brutal, sense aclarir en què va consistir; i la del president de la Unió Europea, Donald Tusk, que va comparèixer a la televisió i tot demanant al president de la Generalitat que no fes un pas irreversible. Quan ja faltaven pocs minuts per a començar el ple i desenes de milers de persones omplien els voltants del parc de la Ciutadella, el president Puigdemont va prendre la decisió de proclamar la independència i suspendre'n els efectes, segurament l'error més important dels molts que

cometrien uns i altres aquell mes d'octubre.

Un succedani de declaració per a mantenir unit l'independentisme

La decisió es va prendre enmig d'una reunió molt agitada de Junts pel Sí, que, increïblement, es va descuidar de comunicar als socis parlamentaris de la CUP què s'havia decidit. Quan Carles Riera i Albert Botran ho van sentir van restar sense paraules. Hi ha una fotografia del moment en què ells dos comuniquen a la resta del grup de la CUP que aquella vesprada no hi hauria declaració d'independència.

Al malestar, completament comprensible, pel menys tement s'hi afegia la indignació política i s'arribà a sospesar de fer caure el govern.

La CUP havia preparat una intervenció coral per a celebrar la independència. No baixaria ningú a la trona del parlament, sinó que els deu diputats anirien aixecant-se de l'escó, cadascú pronunciant una frase en una llengua diferent. També en occità i en caló, l'idioma del poble, els gitanos, amb els quals els catalans comparteixen territori de fa segles. El gest va deixar de tenir sentit i el trencament de la majoria

parlamentària va semblar inevitable.

Però aleshores va emergir una proposta, defensada amb molta fermesa per Marta Rovira. La declaració que els dos grups havien signat, i que incorporava esmenes de la CUP presentades poques hores abans, en comptes de ser llegida a l'hemicicle com a proclamació formal de la república seria signada en una altra sala del parlament, amb tota solemnitat. I finalment es féu d'aquesta manera. I així s'obrí un parèntesi que arribà fins el 27 d'aquell mes d'octubre. Quan tot era molt més difícil de fer, ja.

LA PRIMERA VICTÒRIA DE PABLO LLARENA

PERE MARTÍ

Els dos partits van signar dijous un acord per escrit fixant un itinerari consensuat per la delegació del vots dels diputats. ACN

El vot d'ERC amb el PSC a la mesa del parlament trenca la majoria independentista i deixa el govern Torra en una situació molt precària * El País Valencià demana veu pròpia en un Nou d'Octubre reivindicatiu *** Andorra i Catalunya enforceixen la col·laboració pel reconeixement del català**

TEMA DEL DIA

Text. Dijous de la setmana passada, al despatx que el president de la Generalitat té al parlament, s'hi van reunir Quim Torra i Pere Aragonès per part del govern, Roger Torrent i Josep Costa per la mesa, i Albert Batet i Salvador Sabrià en representació dels grups parlamentaris de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. En aquells moments el ple havia estat suspès per les diferències entre les dues formacions independentistes sobre la manera de delegar el vot dels diputats suspesos pel jutge Llarena. Després d'hores de reunió, es va arribar un acord. Però, com que no era la primera vegada que els dirigents de les dues formacions assolien un acord i després no es complia, es va decidir de posar-lo per escrit.

En el text, segons que diuen fonts presents, es fixava l'itinerari que s'havia

de seguir fins a la votació d'avui, que finalment no s'ha complert. En primer lloc, s'hi ratificava l'acord votat pel parlament el dimarts 2 en què es refusava la suspensió dels diputats ordenada per Llarena i s'obria la porta a delegar el vot, sense precisar com. El segon punt del text establia que s'acceptaven les fórmules diferents que farien servir els dos partits per delegar el vot. Junqueras i Romeva amb un nou text i Puigdemont, Rull, Sánchez i Turull amb un document d'Albert Batet que es remetia a la delegació feta abans de l'estiu, de manera que s'evitava la imatge d'acatar el jutge Llarena i de vulnerar la sobirania del parlament. El tercer punt explicava que la mesa del parlament acceptaria les dues fórmules i les portaria fins al ple d'avui. El text anava signat per Batet i Sabrià en nom dels grups parlamentaris, sempre

Torrent va demanar l'informe dels lletrats després de reunir-se amb Junqueras a Lledoners i mentre Aragonès es trobava amb Torra per garantir l'estabilitat

Mentre la disputa per l'hegemonia de l'independentisme passi per damunt de tot, és impossible de pensar que aquest govern pugui ser estable

segons el govern. Amb l'acord per escrit, l'endemà, divendres, el president Torra i el vice-president Aragonès es feien una fotografia a palau amb mànigues de camisa per escenificar unitat i garantir –en una compareixença conjunta davant la premsa– la unitat del govern fins a les sentències del judici dels dirigents independentistes.

A la mateixa hora que compareixia Aragonès, Torrent demanava un nou informe als lletrats de la cambra, una petició que sorprenia el vice-president, que encara era a Palau. Aquell mateix dia al matí, Torrent havia tingut una reunió a la presó dels Lledoners amb Oriol Junqueras. Aragonès, molest, es va assabentar de la petició de Torrent quan ja havia estat feta i era conscient que vulnerava el pacte que havia signat el dia abans. L'informe dels lletrats demanat de nou pel president del parlament es va fer públic ahir: ratificava la posició d'ERC i advertia que el mètode de delegació de vot de Junts per Catalunya no era legal. Amb aquest informe a la mà, ERC ha provat de pressionar els seus socis de govern perquè rectifiquessin però no se n'han sortit. Encara més,

quan ha sabut què passava al parlament, Josep Rull ha redactat una carta en què refusava d'acatar les ingerències de Llarena, signada també per Jordi Turull, Jordi Sánchez i Carles Puigdemont des de Waterloo. Finalment s'ha reunit la mesa i s'ha consumat la ruptura. ERC ha votat amb el PSC contra la fórmula de delegació de vot dels quatre diputats processats de Junts per Catalunya, mentre que Ciutadans s'ha abstingut, a petició del PSC, segons fonts del partit, per no incomodar més ERC.

Aquesta votació marcarà un abans i després. En primer lloc, perquè deixa la majoria independentista en 61 diputats i el govern sense majoria al parlament, cosa que fa difícil que pugui continuar governant. I, en segon lloc, perquè el fet que ERC voti amb un dels partits del 155, el PSC, per deixar sense vot Carles Puigdemont, Josep Rull, Jordi Turull i Jordi Sánchez és una ferida que costarà de tancar. En una situació normal, si es trenca la majoria al parlament, s'ha de dissoldre el parlament i convocar eleccions.

Ara com ara, el govern ha optat per resistir, perquè, com ha dit la portaveu, Elsa Artadi, és un problema dels grups parlamentaris, no pas de l'executiu. Potser ho ha dit per sortir del pas, perquè un govern sense majoria al parlament, sense estratègia compartida i amb els dirigents enfrontats és molt difícil que sobrevisqui. Mentre la disputa per l'hegemonia de l'independentisme passi per damunt de tot, és impossible de pensar que aquest govern pugui ser estable.

Escudar-se dient que unes eleccions no canviarien res no és acceptable, perquè ara com ara ningú no en pot predir els resultats. I amb resultats una mica diferents pot haver-hi aliances noves. En les votacions d'avui del parlament s'ha vist com ERC votava a favor d'una resolució dels comuns sobre el pacte de la claredat, que va permetre el referèndum del Quebec. I a la mesa ha votat amb el PSC. Tenim davant una ruptura

anunciada, que trigarà dies o mesos a consumir-se, però que és irreversible, perquè l'estratègia d'ERC d'ampliar les bases de l'independentisme demana probablement un canvi d'aliances. Amb Junts per Catalunya consideren que no es pot fer, segons fonts del partit. Seran les urnes, tard o d'hora, que decidiran quin full de ruta ha de seguir l'independentisme.

De moment, si Llarena pretenia alterar les majories al Parlament de Catalunya amb la seva interlocutòria, ho ha aconseguit. Avui no s'ha pogut aprovar una moció en favor del dret d'autodeterminació ni reprovar el rei Felipe VI pel seu discurs del 3 d'octubre, perquè en aquest segon cas els comuns han ajuntat els seus vots als dels partits unionistes i hi han votat en contra. El dia 21 de desembre al vespre l'independentisme tenia 70 diputats al Parlament. Avui només eren 61 i votant diferent, deixant de banda els de la CUP. Després de ser rebregat per tota la justícia europea, Llarena, paradoxalment, ha aconseguit la seva primera victòria al Parlament de Catalunya.

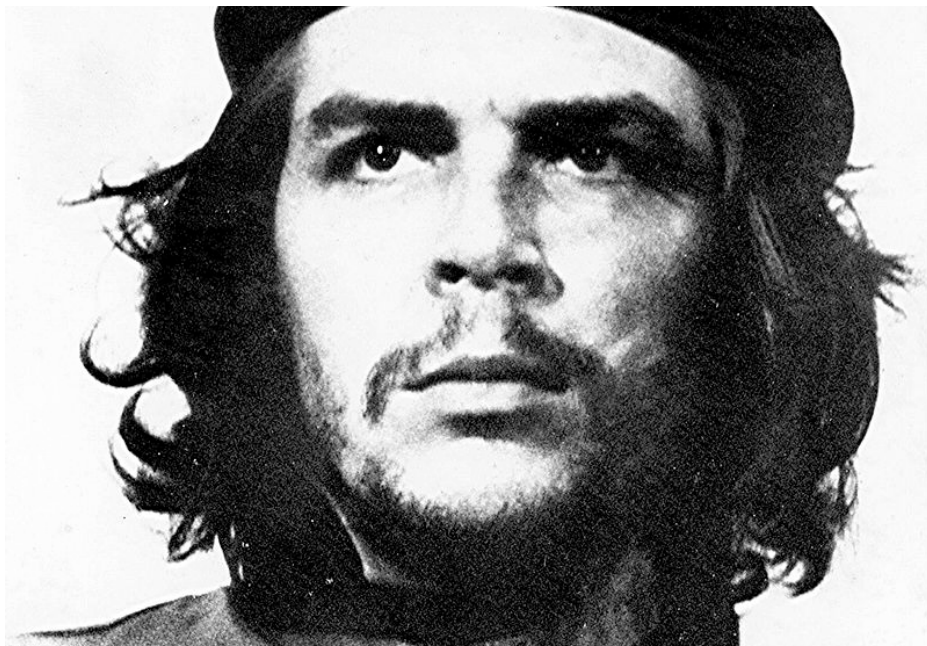
MÉS QÜESTIONS

El País Valencià demana veu pròpia en un Nou d'Octubre reivindicatiu. La diada del Nou d'Octubre ha servit per a constatar que la reivindicació per a tenir veu pròpia augmenta, tant a les institucions com al carrer. El president de la Generalitat, Ximo Puig, ha declarat que cal 'aprofundir el fet federal' en un moment que l'estat de les autonomies té 'síntomes d'esgotament'. Aprofitant que hi havia per primera vegada el president del govern espanyol, Pedro Sánchez, ha reivindicat una reforma del sistema de finançament autonòmic, 'amb inversions equitatives i lleialtat institucional'. Puig ha fet èmfasi en la necessitat d'aprofundir l'autogovern, però sobretot tenir 'una veu valenciana' sobre el futur model d'estat. 'És més necessària que mai la veu valenciana. Una veu respectuosa i reformista per a liderar la defensa de les autonomies.

Volem mirar als ulls Espanya i enviar un missatge clar i net contra la polarització: ni separatisme, ni recentralització', ha declarat. Joan Llerma i Alberto Fabra han estat els únics ex-presidents que han assistit a l'acte oficial. Ni Eduardo Zaplana ni Francisco Camps, amb problemes judicials, no hi eren. A la tarda, la manifestació convocada per la Comissió 9 d'Octubre ha estat multitudinària. La policia ha expulsat de la plaça de Sant Agustí els manifestants ultradretans que volien impedir la manifestació, que finalment ha superat les expectatives i ha tingut més assistents que l'any passat. Amb el lema 'Guanyem les llibertats, fem país', ha recorregut els principals carrers de la ciutat, fins a la plaça d'Amèrica, amb crits contra el feixisme, de record de Guillem Agulló i per a demanar la llibertat dels presos polítics. Els organitzadors han destacat que, malgrat les amenaces feixistes, hi havia quinze mil persones, cosa que consideren un èxit.

El Botànic revalidarà la majoria absoluta, segons una enquesta. Les enquestes confirmen la tendència del govern del Botànic a consolidar-se. No únicament es consolida, sinó que pot obtenir més representació, fins al punt que PSPV i Compromís no necessitarien el suport de Podem per a governar, car poden sumar 51 escons dels 99 de les Corts. Hi hauria sobretot un avenç dels socialistes, que es disparen en estimació de vot i poden tornar a ser la primera força valenciana després de vint-i-set anys, segons el sonatge d'Invest Group per a Levante-EMV. El PP s'enfonsaria i donaria votants a Ciutadans, mentre que Podem perdria quasi la meitat de diputats.

Les obres de la segona presó de Perpinyà començaran el 2020. Les obres de la segona presó de Perpinyà ja tenen data. La ministra de Justícia francesa, Nicole Belloubet, ha explicat que començarien a principi del 2020 i que s'acabarien segurament el 2023. El nou centre costarà uns 100 milions d'euros i tindrà 500 places, que s'afegiran a les 539 que té el centre actual, molt so-

El Che Guevara. WIKIMEDIA COMMONS

brecarregat. Encara se n'ha de decidir l'emplaçament exacte, però hom creu que serà un terreny de prop de Ribesaltes, on havia d'anar un centre comercial.

Andorra i Catalunya enforceixen la col·laboració pel reconeixement del català. Andorra i Catalunya avancen cap al reconeixement mutu dels certificats i acreditacions del nivell de coneixement del català. El consell executiu del govern català ha autoritzat la subscripció d'un conveni de col·laboració amb el Ministeri d'Educació d'Andorra per a establir-ne el reconeixement mutu, que inclou diplomes i certificats oficials. La mesura facilitarà la mobilitat de treballadors i estudiants, a més de l'accés a l'administració pública catalana i andorrana. Aquest acord permet d'ampliar i enfortir la col·laboració en matèria de llengua entre ambdues administracions, a més de disposar d'un sistema automàtic de reconeixement de diplomes i certificats oficials de català.

El parlament balear demana per unanimitat un senador per a Formentera. El ple del parlament ha aprovat per unanimitat una proposició de llei en què demana la reforma de l'article 69.3 de la constitució

espanyola perquè Formentera pugui triar un senador propi amb independència del que triï l'illa d'Eivissa. La proposta ha estat presentada per Gent per Formentera (GxF) i el PSIB i ha estat defensada per la diputada socialista María José Camps, perquè Sílvia Tur, de GxF, no hi ha pogut assistir. Camps ha dit que l'aprovació d'aquesta proposició és un pas més que culminarà al parlament espanyol amb la reforma de la constitució. Concretament, la proposició reclama que en l'article 69.3 es canviï un guió ('Eivissa-Formentera') per una coma ('Eivissa, Formentera') de manera que s'estableixi que hi ha d'haver un senador per a cadascuna de les illes i no pas un per a totes dues.

LA XIFRA

142 sales de joc hi ha actualment a les Illes. Enguany, s'ha donat permís perquè se n'obrin 12 de noves. Són sales on es pot jugar i on també es poden fer apostes per internet.

TAL DIA COM AVUI

El 9 d'octubre de 1967 morí a trenta-nou anys el Che Guevara, afusellat per l'exèrcit bolivià a La Higuera. La seva figura es va convertir en una icona revolucionària.

BON DIA, FEIXISME

MARTA ROJALS

«Al final, el furóncol de Vox que li ha sortit a Espanya no és més que un puntet de supuració, plop, sobresortint d'un vastíssim subsòl purulent»

Dit en clau espanyola, a mi no em fa por Vox. Sincerament ho escric. Com a independentista, Vox no em fa sentir més amenaçada que, per exemple, els mossos que dissabte van aplaudir els polis espanyols, de cos o d'esperit, davant de l'edifici infame de la Via Laietana. L'auge de Vox no em fa sentir més amenaçada que, per exemple, l'integritisme judicial per al qual els meus drets civils –donada una denúncia de SSC, per exemple també–, valen menys que els d'un violador de la Manada.

És així, però no tan sols. I ara ja no parlo com a independentista, sinó com a catalana i proud: l'auge del feixisme al regne de Felip V+I no m'amenaça més, ni de lluny, que el fanatisme del periodisme d'estat. Un periodisme polític que, aprofitant-se de la feblesa democràtica d'Espanya, ha canviat el codi deontològic per la propaganda neofatxa; que, fent tot el contrari d'informar, es dedica a difondre el credo ultra que un debat parlamentari és un cop d'estat, que un referèndum d'autodeterminació és un delictes, que la constitució espanyola és el codi penal; i, d'aquí, res més fàcil que fer passar pacifistes per colpistes, grups d'activistes per comandos terroristes, feixistes de currículum per víctimes innocents dels llaços grocs que els ataquen pel carrer. Fot riure però no.

No, Vox no em fa sentir més amenaçada que aquest periodisme de l'odi que, de dins i fora de Catalunya, ha contribuït activament a deshumanitzar mig país meu, fins al punt que la carrosseria d'un parell de Patrols de la Guàrdia Civil mereix més defensa que els drets de dos activistes indepes. És difícil que Vox em pugui fer sentir més amenaçada que aquest monstre jurídic-mediàtic que l'ha covat i alimentat. Dit d'una altra manera: riu-te'n de Vox l'endemà que l'Audiència espanyola hagi prorrogat el confinament de Tamara Carrasco al seu poble perquè 'els CDR continuen actius'. Com ho torni a sentir el típic tertulià parlant d'estat de dret, val més que no me'l trobi pel carrer.

Per tant, que tal partit feixista empleni un pavelló espanyol no em suscitarà cap paràgraf arborat d'escàndol. Al final, el furóncol de Vox que li ha sortit a Espanya no és més que un puntet de supuració, plop, sobresortint d'un vastíssim subsòl purulent: res que pugui impressionar a hores d'ara. Perquè per a aquesta columna, catalanocèntrica com és, la ratlla de l'escàndol l'hem traspassada moltíssim abans,

abans fins i tot que amb les amenaces quotidianes de Ciutadans, que ja representaven els seus votants al Principat quan Vox només era un nom de diccionari. I la vam traspassar fins i tot abans de veure un qualsevol representant dit d'esquerres aliat amb l'anticatalanisme per portar al TC l'activitat d'un parlament sobirà, o manifestant-se amb la ultradreta civil catalana, o votant en contra de celebrar un referèndum, digues-li multireferèndum, digues-li d'autodeterminació.

No, per més que Vox campi a l'ample, mai no em farà sentir més amenaçada que l'actitud connivent d'alguns demòcrates amb la seua croada anticatalana. Un feixista no em fa por, entenguem-nos, perquè no dóna més de si. Però un ciutadà del món (amb passaport espanyol, ehem), d'aquests llegits i

Pintades feixistes a la porta del consolat de Bèlgica a Barcelona. ACN

graduats sense que els hagin regalat el títol, m'acolloneix cosa de no dir quan, per explicar Vox, em surt amb la teoria que l'independentisme li hem posat el despertador. No pas que l'esquerra quinze-emista hagi estat tan innòcua per al règim que a aquest no li ha calgut sinó obrir l'ull de tant en tant i constatar que encara ho tenia tot 'bien atado'. No pas que la intel·lectualitat i l'artistor espanyolista mirés cap a una altra banda mentre es reprimia la dissidència sense cap oposició digna d'aquest nom. No pas

que l'esquerra caviar, davant l'única oportunitat real de fer caure el règim del 78 que han ensumat en sa vida, a l'hora de la veritat hagi corregut a plorar sota les faldilles de la seua Espanya única i indivisible.

Per voler governar-nos com a adults, els independentistes hem comès molts errors, errors que ens han costat cars i que ara són el delit de la claca equidistant; però com que ja hi ha molts articulistes indepes dedicats a donar-los la raó, aquí no ens hi entretindrem. Dit això, que entre els nostres desencerts pretenguin carregar-nos el mort del feixisme és d'una misèria intolerable. Després s'emprenyen quan diem que l'estat espanyol és irreformable: ja em diran com el pretenen reformar, si la seua esquerra sospira per tornar a la Catalunya pujolista, quan els catalanets de mal callaven i els de bé no feien perdre el son als fatxes. Per arreglar el projecte republicà, naltros ja tenim prou feina i no ho podem negar, però a Espanya se li'n gira molta més si vol ser-li cap competència: de moment, amb una progressia tan conservadora i servil, quan desenterrin Franco se'ls tornarà a morir al llit. 📺

LA POESIA DELS GESTOS I LA GESTUALITAT RETÒRICA DEL PRESIDENT TORRA

JOAN RAMON RESINA

Torra, durant el debat de política general. ALBERT SALAMÉ

«Torra encara ha de veure la seva autoritat qüestionada pels oportunistes que, amb l'excusa de posar senderi a l'independentisme, treballen com formigues per derrotar-lo»

Tot el sistema poètic de la *Divina Comèdia* és governat per una llei de retribucions apropiades als actes definidors i definitius de cada personatge. L'*Infern*, sobretot, és un aparador de càstigs ajustats al caràcter de cada una de les figures que hi penen. Les ànimes dominades pel desig són arrossegades d'ací d'allà per una ventada tempestuosa. Privades de l'ancoratge de la raó, són preses de l'impuls del moment, que se'ls ha fet etern. Els irats combaten els uns contra els altres enfangats en un aiguamoll. Els aduldors s'enfonsen en un pou d'excrements. El sistema de pensament aristotèlic-tomista que regeix el gran poema de Dant ja no és el nostre, però la magnificència i precisió de la seva visió encara ens admira i sorprèn per l'encaix de la imatge poètica amb el judici ètico-històric. Les figures que es manifesten al pelegrí de l'altre món no són al·legories sinó persones reals, de qui el poeta ha convertit el pas per la terra en paradigma d'una justícia que arreplega fins el darrer gest i la darrera acció executada dins un univers absolutament travat de cap a cap.

De totes les figures irredimibles que ens presenta Dant, les més colpidores segurament que són les dels indecisos i els tifes, aquells 'che visser senza infamia e senza lodo'

Pateixen, diuen, les molèsties de la neutralitat, víctimes d'una història que avorreixen i de la qual malden per sortir, conscients com són que no triar ja és una tria

Dant reserva el novè cercle de l'infern, el més baix, als traïdors. Els qui han malmès la confiança i han trencat el vincle sagrat d'un pacte resten immobilitzats en el gel etern, com correspon a la distància que els separa de l'amor que, en la visió darrera i més pregona del poeta, mou el sol i les estrelles. Immobilitzat en aquell fred infinit, el traïdor no sortirà mai més de la seva traïció. Hi està atrapat com l'insecte dins la gota d'ambre. A la *Comèdia* també hi ha els envejosos, aquells a qui reca la fortuna o l'èxit d'altri i s'alegren amb la pèrdua que els pugui sobrevenir. Tanmateix, aquest pecat és remissible, i per això els envejosos són al Purgatori, però l'expiació és terrible. Els envejosos tenen els ulls cosits amb filferro, cegats per tal que no vegin la ventura dels altres.

Però de totes les figures irredimibles que ens presenta Dant, les més colpidores segurament que són les dels indecisos i els tifes, aquells 'che visser senza infamia e senza lodo' ('que visqueren sense oprobí i sense lloança'). Aquests mereixen el màxim menyspreu del poeta, qui, malgrat tot, no els situa a l'infern sinó als llimbs, en justa correspondència amb la tebior dels seus actes. Com que no han fet cap mal, no tenen cap lloc assignat a l'infern. Però, no havent fet tampoc el bé, tenen igualment vedada l'entrada al Paradís. Aquestes pobres ànimes atacades de pusil·lanimitat, ànimes ni carn ni peix, que ni fan ni deixen fer, reben un càstig aparentment suau però en realitat terrible. Aclaparats per les picades d'insectes que els empaiten, corren en cercles sense anar enlloc. Com gairebé sempre a la *Divina Comèdia*, la imatge fixada expressa perfectament el caràcter representat, o, més ben dit, una vida resumida en una acció o actitud que amb la seva empremta la destaca de totes les altres. I també en aquest cas el càstig no és sinó l'expressió d'allò que els tifes han fet en vida: córrer sense destinació per deslliurar-se de les mil i una situacions que els importunaven amb el punxó d'una decisió que reclamava el concurs de la seva voluntat i raó. Per a Dant, els tifes són més de plànyer que no pas els condemnats, car almenys aquests van actuar humanament, mentre que els tebis mai no han viscut: 'questi sciaurati che mai non fur vivi'. La seva mateixa pobresa d'esperit els posa al marge de la salvació i la condemna.

Dant va prendre partit en la política de la seva època i va perdre. La *Divina Comèdia* és l'obra d'un exiliat, d'un home que ho ha perdut tot i sobreviu per la caritat d'altri, un home que malgrat el seu desengany fa justícia al món que ha conegut. I que ho fa no pas per revenja sinó amb afany de comprensió, posant tothom allà on li correspon dins l'ordre de la justícia divina i de conformitat amb la filosofia més rigorosa de l'època. Avui ja no vivim en un ordre etern sinó en un univers en evolució permanent, i captius d'una història que ja no és la de la salvació ni la d'una teleologia en què encara creien amb més o menys sinceritat alguna gent de la meva generació. Però de tifes n'hi ha hagut sempre, i encara romanen als

Titllat de terrorista pel franquisme de les velles i noves generacions, i abandonat de l'extrema esquerra perquè no prioritza l'erecció de barricades a presidir un govern

Torra va fer el discurs més valent de la legislatura i dels més compromesos que s'hagin sentit mai a la cambra

seus llimbs. Pateixen, diuen, les molèsties de la neutralitat, víctimes d'una història que avorreixen i de la qual malden per sortir, conscients com són que no triar ja és una tria. Per això dissimulen la seva falsa consciència en una reserva gairebé metafísica, que no és res més que nostàlgia de l'status quo ante. Voldrien tornar a l'instant en què el conflicte, encara larvat, els permetia de simular unes conviccions que la pressió històrica ha enrunat sense compassió ni remei. Al conte 'Nit i boira', Mercè Rodoreda descriu una mena de presoners que, si poguessin, tornarien a l'úter matern. Els tifos, si poguessin, tornarien a l'úter de la història, la desviurien.

I encara n'hi ha uns altres que Dant s'ha descuidat de posar al seu mostrari d'ànimes. Els que ensumen l'autoritat i es giren segons el vent que bufa, posant-se al pare de la sort, avui una mica més ençà, demà una mica més enllà. Els qui entre el 2012 i l'octubre passat pujaren al carro del 'procés' quan la força de l'independentisme s'ho enduia tot, però d'ençà del cop d'estat no han fet sinó nedar i guardar la roba. Hom els coneix per la manera que tenen de predicar el retorn compungit al clos espanyol, però sense despenjar encara l'estelada, no fos cas que per atzar la república es revifés i ells es trobessin en fals. Són els oportunistes que en alguns ambients passen per moderats, perquè posen la seva aversió al risc al servei de qui guanya en les travesses. Són els desapassionats per càlcul, i fa de mal dir si Dant els hauria posats al Purgatori o directament a l'Infern. Perquè, a diferència dels tifos, aquests ensumen la sang i encalquen la peça quan sembla fàcil d'abatre.

És difícil d'imaginar una presidència més incòmoda que la de Quim Torra. Entestat a representar la legitimitat del 21 de desembre malgrat la deslleialtat d'uns socis que l'han revocada d'ençà del primer dia, titllat de terrorista pel franquisme de les velles i noves generacions, i abandonat de l'extrema esquerra perquè no prioritza l'erecció de barricades a presidir un govern, Torra encara ha de veure la seva autoritat qüestionada pels oportunistes que, amb l'excusa de posar senderi a l'independentisme, treballen com formigues per derrotar-lo.

Dimarts, a l'obertura del debat de política general, Torra va fer el discurs més valent de la legislatura i dels més compromesos que s'hagin sentit mai a la cambra. S'ha de ser molt miserable per a dir que féu gesticulació retòrica, contrastant-lo amb el que puguin dir alguns presos polítics, justament perquè són presos i ni han assumit ni tampoc han d'assumir el deure de donar contingut al mandat de les eleccions. Ben al contrari, en qualitat de presos haurien d'abstenir-se de condicionar la política del govern. Perquè el govern posat pel poble i depositat o si més no indisposat pel jutge Llarena amb l'ajuda del senyor Torrent d'ERC no tenia pas el mandat de reclamar genèricament 'qualitat democràtica' a un estat que l'ha degradada fins a un extrem difícilment reversible, sinó restablir i vindicar concretament la República proclamada el 27 d'octubre.

La vara amb què es pretén mesurar Torra no és la del compromís amb les urnes, sinó si té prou autoritat o no d'enviar a casa la revolució que a alguns sembla que els va esclatar a les mans el primer d'octubre

Crec que els hipòcrites també tenen reservat un turment als cercles de l'infern dantesc, però si no l'hi tinguessin, no hi faria res, perquè el temps acaba posant tothom a lloc

Per a l'ànima oportunista, Torra (i aquí Torra no representa un individu particular, sinó una orientació de govern) seria bo o almenys tolerable si es limités a reclamar vagament més qualitat democràtica i emprendre 'accions democràtiques', com si l'aplicació del referèndum no ho fos. Dit tot ras, abandonat el mandat popular, el seu discurs seria promogut de gestualitat retòrica a 'llenguatge d'estadista', com en deien sense vergonya del barboteig de Jordi Pujol, fins que el van convertir en criminal arran de justificar la independència.

Ara es tracta de 'desescalar' a qualsevol preu i esborrar com més aviat millor la memòria d'aquells dies d'octubre en què Catalunya es despertà del somni dogmàtic de l'autonomia. I ja és curiós que la vara amb què es pretén mesurar Torra no sigui la del compromís amb les urnes, sinó si té prou autoritat o no (però no n'haurien de dir, més aviat, feblesa?) d'enviar a casa la revolució que a alguns sembla que els va esclatar a les mans el primer d'octubre. Li exigeixen que parli clar, però sols en el sentit d'un retorn a l'ordre, i en canvi es passa per alt la clara articulació de les seves intencions rupturistes. Però si això és intel·lectualment deshonest, ja és del tot indecent invocar el lideratge dels presos (sense aclarir de qui es parla concretament) per negar-lo als qui actuen sense aquesta constricció determinant. Així es maten dos pardals amb un sol roc, perquè tothom sap que el tret és per elevació, i que fent finta de disparar sobre Torra, en realitat s'apunta a Puigdemont. Crec que els hipòcrites també tenen reservat un turment als cercles de l'infern dantesc, però si no l'hi tinguessin, no hi faria res, perquè el temps acaba posant tothom a lloc. ■

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

QUE NO TORNEN, PER FAVOR. NI CAIXABANK NI EL SABADELL

Estic d'acord al cent per cent amb aquesta piulada que el diputat d'ERC Ruben Wagensberg va fer divendres: 'Si l'Estat va treure milers de milions dels dipòsits catalans el 2-0, vol dir que veien possibilitats reals de ruptura. I si hi veien possibilitats reals, vol dir que la ruptura era i és possible. L'1-0 no va ser suficient. Cal tornar a generar molts 1-0. Un darrere l'altre.'

La piulada és una reacció, a parer meu molt sensata, a les informacions que el diari Ara ha publicat aquest cap de setmana sobre la retirada en massa de fons dependents de l'estat espanyol, tant de CaixaBank com del Banc Sabadell, l'endemà del dia del referèndum d'autodeterminació. Una informació que ahir va complementar VilaWeb, que confirmà que cap dels dos bancs no havia explicat la veritat al govern de la Generalitat sobre les raons per les quals se n'havien anat. Aquest Josep Oliu que, segons el diari Ara, 'va ser la persona a qui més va doldre la decisió' d'anar-se'n i a qui aquells dies es veia 'amb els ulls entelats', no va tenir gens ni mica de vergonya no solament d'allunyar la seu corporativa del banc sinó tampoc d'enganyar el govern. I volien fer creure que perdien els dipòsits de la gent però la gran retirada de fons la causaven, a toc de telèfon, les empreses dependents del govern espanyol, les del peculiar capitalisme d'amics espanyol.

La informació publicada pels companys del diari Ara, doncs, no fa sinó reforçar la tesi defensada per Wagensberg. Espanya va haver de fer coses molt i molt rares, molt fora

de la normalitat, per a aturar allò que sabia positivament que era la ruptura imminent del seu estat. Una ruptura que s'hauria fet efectiva molt segurament si els polítics catalans l'haguessen encertada més el mes d'octubre passat. Una ruptura que, com Wagensberg mateix diu, és possible si som capaços de 'generar molts 1-0, un darrere l'altre'.

—
I un any després estem en condicions de fer-ho? Vist això que veiem cada dia al carrer, és clar que sí. Però permeteu-me que gire la pregunta: i ells? Ells estan en condicions de repetir, amb la mateixa eficàcia, tot allò que feren un any endarrere? Perquè jo diria que no, i que aquesta és la clau més important de totes.

—
El govern socialista podria enviar deu mil policies més a pegar-nos amb qualsevol excusa? És clar que sí. Però és precisament això que va fer més mal a Espanya i, segurament, si els socialistes repetien allò que va fer Rajoy els deixaria a un pas de l'extinció política. Ara podrien fer eixir al carrer centenars de milers de catalans a defensar la unitat d'Espanya, una altra volta? No ho sembla, vist que no ho han

aconseguit mai més i vist de quina manera tan exagerada fa figa Ciutadans cada vegada que intenta una manifestació. Potser a Josep Oliu, un dels principals impulsors de Ciutadans, ara sí que 'se li entelen els ulls' de debò. A Madrid hi tindrien, en un ambient polític com més va més tens i trencat, la unitat necessària per a tornar-nos a aplicar un 155? Per fer-ho el PSOE es recolzaria en Ciutadans, el PP i Vox contra tots tots els qui l'han dut al poder? –potser l'acudit de Miquel Iceta frenant ell tot sol la policia espanyola amb una trucada és un simp-tomàtic atac de 'sinceritat' equiparable a les llagrimetes del senyor Oliu un any després... I sobretot quina credibilitat tindria tornar-nos a amenaçar amb l'hecatombe econòmica, ara que les xifres i la vida quotidiana l'han desmentida amb tanta contundència. Oimés si CaixaBank i el Sabadell no poden tornar a ser còmplices actius de la repressió –i ara, per favor, que no tornen, que no s'ha notat gens que se n'hagen anat i, en canvi, si continuen amb la seu fora del Principat no podran tornar a fer de pinxos xantatgistes.

—
(Jordi Goula fa setmanes que explica a VilaWeb, amb una claredat enorme, que el relat catastrofista sobre l'economia catalana es va enfonsant per moments i que ja s'ha fet insostenible. Us recomane que llegiu aquest article extraordinari de la setmana passada, 'La bona marxa de l'economia esquerra el relat oficial sobre Catalunya', i que, per a ser molt conscients d'on som, també llegiu aquest que fou publicat ahir, 'Creieu que el 155 va ajudar l'economia catalana?' –sense passar per alt que Goula mateix, en la seua columna del diumenge, ja es va demanar fa tres setmanes: 'On són els 31.000 milions que van volar de Catalunya?')

—
La pregunta és on para Mariano Rajoy avui? A casa. I on para Soraya Sáenz, aquella que feia befa de les nostres institucions amb la paraula 'li-qui-da-ci-ó'? A casa. I on para Ciutadans, que havia de guanyar les eleccions i que ahir, per a veure Rivera a la plaça de Sant Jaume, no fou capaç de dur-hi ni els militants que diu que té a Ciutat Vella? Ni a Sant Jaume ni a la Moncloa, dos llocs on ja sembla que no arribaran mai. I on paren aquells que anaven vestits de blanc? I on para la credibilitat del monarca espanyol, enfonsada per

sempre més? On para, demane, el govern fort d'Espanya que ni existeix –vuitanta-quatre diputats– ni tornarà a existir mai? I on és l'esquerra espanyola que no va voler defensar els demòcrates catalans i ara es troba amb Vox assaltant el cel de Vistalegre estant? On para la credibilitat de la justícia espanyola, tombada en quatre estats europeus i ridiculitzada davant els ciutadans amb casos com els de la Manada o d'Altsasu? Insistesc en la pregunta: dels dos costats de l'equació, quin s'ha afeblit més en dotze mesos, malgrat els milions i milions d'euros esmerçats en propaganda, propaganda disfressada tan sovint de periodisme?

—
A final dels anys setanta, un grapat de llibres ens van obrir els ulls als qui volíem entendre què passava a l'antiga Unió Soviètica. *L'Empire éclaté*, d'Hélène Carrère d'Encausse, va assolir un renom excepcional. El llibre s'equivocava de ple sobre la manera com es descompondria l'URSS, però aclaria coses molt valuoses. Una que sempre em va impressionar fou la certesa expressada per l'autora que allò que ella anomenava els enormes mitjans de coerció en mans del poder soviètic no bastarien per a aturar-ne la descomposició si optava per enfrontar-se a aquella part de la seua població que no era russa. Perquè, afirmava, enfrontar-se brutalment als teus ciutadans sempre passa factura i sempre deslegitima l'estat, tant hi fa si és més poderós o menys.

—
Durant molt de temps vaig creure que Carrère d'Encausse era una optimista. I encara ho vaig creure més quan vaig arribar per primera vegada a l'URSS, anys després d'haver llegit el llibre, perquè efectivament vaig constatar que els mitjans coercitius de Moscou semblaven inabastables, milions de vegades més inabastables que els de Madrid avui. I tanmateix el segon poder mundial s'esfondrà ben pocs anys després, davant els meus ulls incrèduls. Sabeu per què? Perquè els armenis, els estonians o els lituans, quan van fallar a la primera, varen aprendre la lliçó. Mentre que a Moscou, com ara passa a Madrid, es tancaven i es tancaven cada dia més en un univers irreal, que feia temps que havia deixat d'existir al carrer. Un, dos, tres, quatre primers d'octubre. Tants com calga. Efectivament Wagensberg. Tants com calga. ■

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

Arts Escèniques La Mostra de Castelló

Cultura popular Bandolers a Alcover

Festivals Cruïlla de Tardor a Barcelona

13-14/10/2018 > VilaWeb {Paper

*L'exposició atorga per primera vegada
al pintor francès la categoria
d'interlocutor del malagueny*

ELS LLIGAMS ARTÍSTICS I VITALS ENTRE PICASSO I PICABIA

L'exposició està formada per més de 150 obres entre pintures, dibuixos, gravats i documents d'arxiu. ACN

LA FUNDACIÓ MAPFRE DESCOBREIX ELS LLIGAMS ARTÍSTICS I VITALS ENTRE PICASSO | PICABIA

Pintura L'exposició atorga per primera vegada al pintor francès la categoria d'interlocutor del malagueny

REDACCIÓ

La Fundació Mapfre acaba d'inaugurar a Barcelona 'Picasso-Picabia. La pintura en qüestió', una gran exposició que per primera vegada ofereix un acostament a les històries creuades de Pablo Picasso i Francis Picabia, i estableix connexions en la seva obra. La seva especial relació amb la ciutat de Barcelona i el desig de desafiar les convencions pictòriques són dos elements centrals del diàleg que proposa la comissària de la mostra, Aurélie Verdier, conservadora del Centre Georges Pompidou. L'exposició compta amb 150 obres de tots dos artistes procedents de diverses pinacoteques, entre elles el Museu Granet d'Aix-en-Provence que coorganitza l'exhibició i el Museu Nacional Picasso de París, que hi ha contribuït en gran mesura.

Picasso, el mestre de l'art internacional del segle XX, i Picabia, un provocador dadaïsta, parlen de tu a tu a la nova exposició de la Fundació Mapfre a Barcelona. Per primera vegada una mostra es dedica a fer dialogar tots dos artistes: 'Mai Picabia s'havia considerat interlocutor de Picasso', ha subratllat la comissària Aurélie Verdier, defensant l'excel·lència d'aquesta mostra.

Amb aquest relat, la comissària vol posar de manifest que la relació entre els dos pintors és més proper del que ha quedat en el llegat històric. I tot i que en principi semblen figures prou antagòniques des del punt de vista de la seva concepció de l'art, la mostra descobreix punts en comú en la seva obra i aprofundeix també en la seva relació difícil i intermitent.

Sosté Verdier que el nom d'origen castellà i sonoritat similar dels dos artistes ja provocava confusions al París de principis de segle XX, fins i tot amb algun equívoc en les primeres crítiques escrites de la seva obra. Per la comissària aquesta anècdota no és sinó un indici dels paral·lelismes en les seves trajectòries vitals de falsos bessons.

L'exposició està formada per més de 150 obres entre pintures, dibuixos, gravats i documents d'arxiu: revistes, cartes i fotografies. De manera paral·lela a la trajectòria de cadascun d'ells, la mostra fa un recorregut per la història de l'art des de l'inici de les primeres avantguardes fins al començament de l'abstracció. De l'aparició del cubisme amb Picasso com a protagonista i la seva derivació òrfica que abraça Picabia, al naixement del dadaïisme, del qual Picabia és una figura fonamental.

La mostra també recull la coincidència dels dos artistes a Barcelona el 1917, on Picabia llançaria la seva revista '391'; la tornada de Picasso al clacissisme; les trobades de tots dos a la Costa Brava diversos estius i fins a les darreres creacions d'ambdós, amb un Picasso centrat en la representació de la figura humana i Picabia reduint l'acte de pintar a uns monocroms subtils esquitxats de punts.

Pel director de l'Àrea de Cultura de la Fundació Mapfre, Pablo Jiménez Burillo, el més interessant de l'exposició és que la tesi funciona. 'No és només la feina feta per apropar-nos les formes de treballar i com es posicionen davant les avantguardes tots dos artistes, el més destacat és que la unió de les obres a la sala funciona', ha destacat. Burillo creu, a més, que la mostra permet veure un Picasso més inconformista del que estem acostumats i un Picabia més formal del que tenim al cap'. III

La mostra també recull la coincidència dels dos artistes a Barcelona el 1917, on Picabia llançaria la seva revista '391'

De l'aparició del cubisme amb Picasso com a protagonista i la seva derivació òrfica que abraça Picabia, al naixement del dadaïisme, del qual Picabia és una figura fonamental. ACN

El Cruïlla de Tardor durarà fins a començament de novembre. FC

EL FESTIVAL **CRUÏLLA DE TARDOR**: VUIT CONCERTS PER A REVIURE L'**ESPERIT** DE L'**ESTIU**

Festivals Emir Kusturica, Cat Power, Animal i Miles Sanko són alguns dels músics que passaran pel cicle

REDACCIÓ

Arran de l'èxit del festival Cruïlla, que es fa al juliol, els organitzadors han decidit d'estirar l'esperit de la trobada la resta de l'any organitzant cites a la primavera i a la tardor. Per això, aquest cap de setmana arrenca el festival Cruïlla de Tardor, amb un cicle de concerts que durarà fins a començament de novembre. Entre les actuacions destacades, hi ha Emir Kusturica & The No Smo-

king Orchestra, Cat Power, Animal, Tremenda Jauría o Miles Sanko. Els concerts es faran a la sala Razzmatazz, l'Hivernacle del Poble Espanyol i la sala Bikini.

Diumenge, la cantant britànica Anna Calvi, deixeble de PJ Harvey i Patti Smith, inaugurarà el festival amb un concert a Razzmatazz en què presentarà el disc Hunter. El següent concert serà el d'Emir Costurica, el 18 d'octubre a l'Hivernacle del Poble Espanyol. El músic i director bosnià interpretarà els seus ritmes balcànics i les bandes sonores d'alguns

dels seus films acompanyat de The No Smoking Orchestra.

El cap de setmana del 19, 20 i 21 d'octubre, el festival intensificarà el ritme de concerts amb Miles Sanko, que clourà la seva ronda en una vetllada dedicada a la música negra; el concert conjunt dels grups Animal i la M.O.D.A.; i la jornada dedicada a la música independent amb Viva Suecia i Neuman. El 25 de novembre, es podran sentir els ritmes electrònics de MGMT i el 31 hi haurà una nit reivindicativa de la mà de Mafalda i Tremenda Jauría, i. El folk de Cat Power tancarà el cicle.

Al festival, també hi actuarà Ebri Knight, Balkan Paradise Orchestra, Buhos, Pupil·les, el Cor Safari, Natxo Tarrés & The Wireless i Koers, entre més. F.E.

EL FESTIVAL ESPERANZAH! CELEBRA EL DESÈ ANIVERSARI AMB ACCENT FEMENÍ

Festivals Txarango s'acomiarà durant una temporada dels escenaris posant punt final a la seva ronda amb l'espectacle 'Abaraka'

REDACCIÓ

Aquest cap de setmana, el festival Esperanzah!, que es fa al parc Nou del Prat de Llobregat, celebra deu anys. I ho fa amb un cartell ple de noms femenins i una jornada que tindrà una programació i un equip tècnic integrat únicament per dones. La jornada es dirà 'Esperanzah! es Muher' i entre la quarantena d'artistes programades destaquen la rapera Arianna Puella, Ana Tijoux, el grup de rumba Las Migas, la

cantant Marinah o la discjòquei Vinila Von Bismark, entre més.

A més, es faran alguns concerts de comiat. Per exemple, Txarango posarà punt final a la ronda de dos anys de presentació del tercer disc, El cor de la terra, amb un concert ple de sorpreses anomenat 'Abaraka', on l'escenografia i la inspiració africana hi tindran un paper molt destacat. Després d'això, el grup farà un descans durant una bona temporada per a carregar les piles. L'escenari de l'Esperanzah també acollirà un dels últims concerts de Gossos, que ja

va anunciar fa unes setmanes que faria una aturada indefinida després de vint-i-cinc anys de trajectòria.

Al festival, també hi actuarà Ebri Knight, Balkan Paradise Orchestra, Buhos, Pupil·les, el Cor Safari, Natxo Tarrés & The Wireless i Koers, entre més. L'oferta musical es complementarà amb el Festiclown, que presentarà espectacles de circ i humor. A més, torna la carpa de fòrum social, on s'oferiran xerrades sobre economia solidària, dones i música i refugiades, entre més qüestions. III

La gran festa de cloenda serà el diumenge 21 d'octubre a les 19.00. F.I.P.C.

EL FESTIVAL INTERNACIONAL DE PALLASSOS DE CORNELLÀ OFEREIX SETANTA ESPECTACLES D'ARREU

Circ El premi Nas d'Or serà lliurat al pallasso Claret Clown, per la seva renovació del gènere

REDACCIÓ

Fins el 21 d'octubre, a Cornellà de Llobregat, es fa el Festival Internacional de Pallassos – Memorial Charlie Rivel, que omplirà places i carrers de màgia, amb gairebé setanta espectacles d'una cinquantena de companyies d'arreu. S'hi destaquen la companyia russa Agà Boom; la pallassa catalana Pepa Plana, amb la primera actuació del nou espectacle Clàssiques; Chris Lynam, que torna al festival des-

prés d'un grapat d'anys amb una proposta innovadora que no deixarà ningú indiferent, *Ericthefred* i *Las XL*, amb el xou *Abandóname mucho*.

Les gales i els espectacles per a escolars es faran al gran envelat que cada any s'instal·la a la plaça de Catalunya. Els conduirà la pallassa Jimena Cavalletti amb la música en directe dels sevillans Lapso Produccions. Hi participaran Nezdames et Nezsieurs, Claret Clown –que presenta una versió molt personal del famós número de Charlie Rivel, dirigit per Jordi Martínez, també actor

i pallasso–, Fanny Giraud, Gromic, Die Maiers, Joe de Paul i Tim Tyler, entre més.

La gran festa de cloenda serà el diumenge 21 d'octubre a les 19.00 també a l'envelat de la plaça de Catalunya, amb les Balkan Paradise Orchestra i la participació d'alguns del pallassos que hauran actuat i el gegant de Charlie Rivel. A més, enguany s'atorgarà el premi Nas d'Or a Claret Papiol i March, Claret Clown, per la renovació del pallasso clàssic durant més de quaranta anys de trajectòria. ■

La ciutat vol convertir-se en la capital musical mediterrània amb la Mostra de Castelló. AJUNTAMENT DE CASTELLÓ

ELS CARRERS DE CASTELLÓ S'OMPLEN DE LA MÚSICA I EL TEATRE DE LA MOSTRA

Festivals El Festival d'Arts Escèniques es farà del 12 al 14 d'octubre

REDACCIÓ

els carrers de Castelló de la Plana s'ompliran d'espectacles del 12 al 14 d'octubre. La ciutat vol convertir-se en la capital musical mediterrània amb la Mostra de Castelló, Festival d'Arts Escèniques, en què la música pretén ser el vincle per a l'entesa entre les cultures de la Mediterrània.

Entre més d'una vintena d'espectacles, la major part al carrer, el públic podrà gaudir, per exemple, de l'obra *XX*, una actuació reivindicativa de la figura de la dona; dels sons de Cor de Fusta, un grup de jazz de la Plana; de la música de Miguel Ángel Gimeno, lutier de l'Alcora que elabora els seus instruments amb materials reciclats i els fa sonar a ritme del blues més clàssic; i l'espectacle familiar *Natura*, que relata un viatge d'olors, de colors i de sensacions.

Alcover es convertirà en l'epicentre de les trifulgues bandoleres que van assolar les comarques del Camp de Tarragona durant el segle XVII. AJUNTAMENT D'ALCOVER

ALCOVER VIATJA QUATRE-CENTS ANYS ENRERE I ES TORNA BANDOLER

Tradicions La Fira de Bandolers inclou una cinquantena d'actes sobre la rivalitat entre els Voltors i els Morells

REDACCIÓ

Aquest cap de setmana, Alcover es convertirà en l'epicentre de les trifulgues bandoleres que van assolar les comarques del Camp de Tarragona durant el segle XVII. S'hi fa la Fira de Bandolers, una recreació històrica que parteix de la rivalitat real que hi va haver entre dues famílies de la vila, els Voltors i els Morells, per explicar com era la vida en aquelles contrades fa més de quatre-cents anys. Una de les novetats d'enguany és la inauguració de la Gran Taverna dels bandolers, a la plaça Nova, on es podran degustar tot de productes d'aquestes terres: cervesa

artesana, vins i tapes i un seguit de plats a la brasa cuinats 'a l'estil bandoler'.

Això a banda, el programa inclou una cinquantena d'actes. El més destacat és la representació de l'enfrontament entre les famílies bandoleres dels Voltors i dels Morells, que és el fil conductor de la fira. S'anirà escenificant durant tot el cap de setmana amb l'entrada dels bandolers, batusses, persecucions... També cal destacar els diversos espectacles de carrer que recreen l'Alcover del 1600 i ajuden a ambientar l'atmosfera de la fira. Igualment, hi haurà activitats per a la mainada, com ara una gimcana bandolera i una baixada de carros artesanals, i mentre duri la fira hi haurà un mercat d'artesanía i productes gastronòmics.

APRENDRE A LLEGIR EL CEL AL FESTIVAL D'ASTRONOMIA DEL MONTSEC

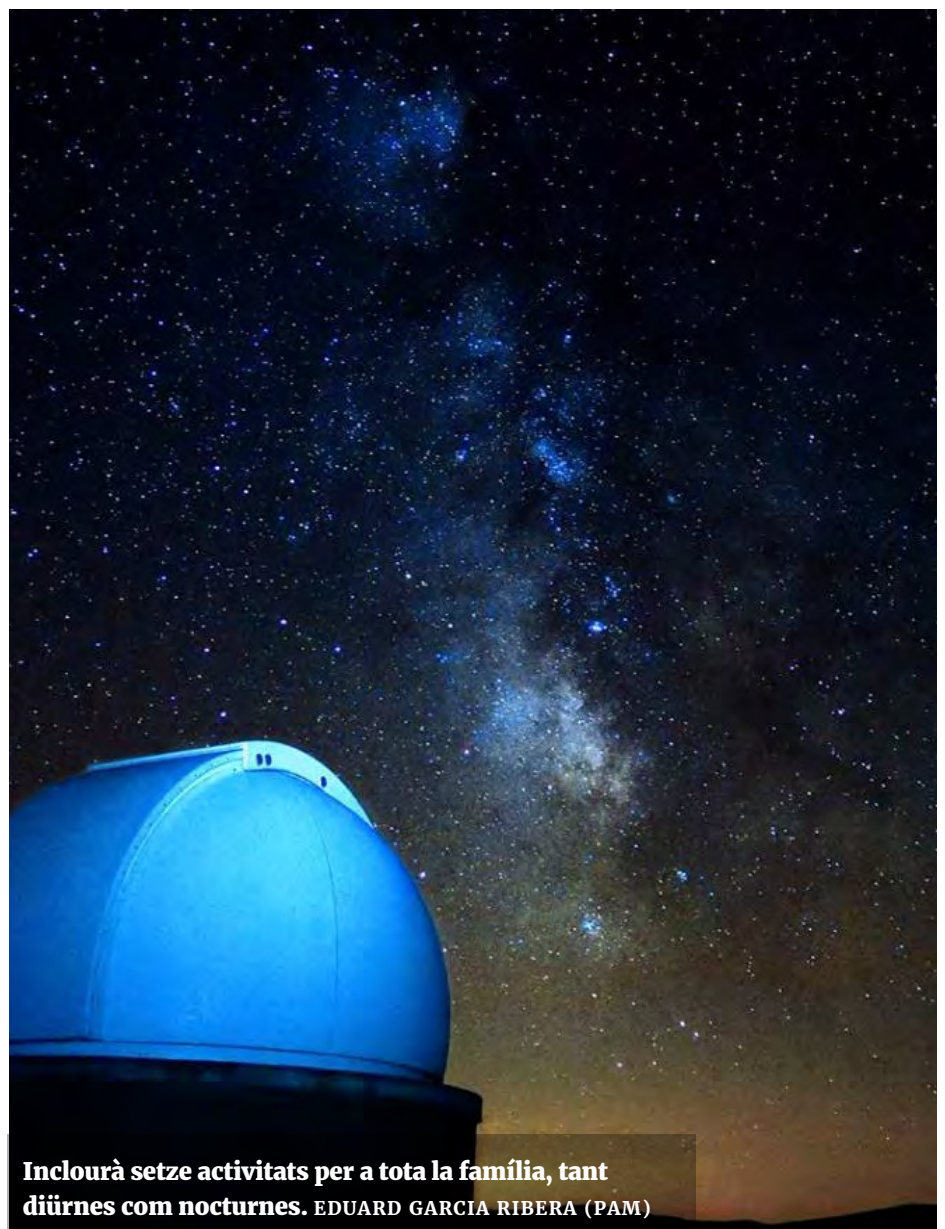
Festivals S'espera repetir la xifra d'assistència de l'any passat, de 2.600 visitants

REDACCIÓ

Torna el Festival d'Astronomia del Montsec, al Centre d'Observació de l'Univers d'Àger (Noguera), al Parc Astronòmic del Montsec (PAM). Es farà aquest cap de setmana, del 12 al 14 d'octubre. El festival pretén divulgar la ciència amb activitats científiques, culturals i d'oci pensades per a tota la família, que despertin l'interès per l'astronomia i pel coneixement de la zona del Montsec com a destinació d'astroturisme.

Aquest festival, que l'any passat tingué 2.600 visitants, és l'únic d'aquestes característiques als Països Catalans, perquè integra el coneixement científic amb la cultura popular i les activitats culturals i lúdiques per a tots els públics.

Inclourà setze activitats per a tota la família, tant diürnes com nocturnes. S'hi destaca el nou espectacle nocturn *Mil cent i un estels*, que fusiona astronomia popular amb cançons tradicionals catalanes. Recull endevinalles, refranys i dites de l'imaginari popular i molta informació sobre com interpretaven el cel nocturn pagesos, pastors, mariners i gent de tot el país. Tota aquesta informació s'ha relligat amb cançons que cantaven aquests pagesos, melodies marineres o que fan referència a pastors, a més d'algunes altres que parlen de la Lluna, Venus i més astres.

Inclourà setze activitats per a tota la família, tant diürnes com nocturnes. EDUARD GARCIA RIBERA (PAM)

‘La sombra de la ley’ retrata la Barcelona del pistolisme. vw

DE LA TORRE PORTA LA BARCELONA DEL PISTOLERISME A LA GRAN PANTALLA AMB ‘LA SOMBRA DE LA LEY’

Pocs dies després d’haver-la presentat al Festival de Sitges, Dani de la Torre estrena aquest cap de setmana als cinemes el seu nou film, *La sombra de la ley*. Una cinta ambientada als anys 1920 a la Barcelona del pistolisme, dels gàngsters i de la conflictivitat social i l’anarquisme. Aquest film d’enjòlit, una gran coproducció amb participació de Televisió de Catalunya, està protagonitzat per Luis Tosar, Michelle Jenner, Ernesto Alterio i Pep Tosar, entre més. *First man*, amb Ryan Gosling encarnant Neil Armstrong en els intensos anys de la seva missió a la Lluna, és una altra de les estrenes destacades de la setmana. I en català es podran veure dos films: *Smallfoot* i *El regne dels elfs*.

La sombra de la ley

Direcció: Dani De La Torre. Intèrprets: Michelle Jenner, Adriana Torrebejano, Paula del Río; Luis Tosar, William Miller, Ernesto Alterio. Gènere: Enjòlit.

Barcelona, 1921. El policia Aníbal Uriarte és enviat a Barcelona per col·laborar, juntament amb la comissaria local, en la detenció dels culpables del robatori a un tren militar. Però la seva manera de treballar no trobarà gaire suport entre els seus companys i de seguida comencen els enfrontaments i desconfiances amb l’inspector Rediu, un superior corrupte.

First man

Direcció: Damien Chazelle. Intèrprets: Claire Foy; Jon Bernthal, Ryan Gosling, Corey Stoll. Gènere: Drama.

Entre 1961 i 1969 la NASA va dur a terme un programa amb un objectiu molt ambiciós: enviar el primer home a la lluna. Aquest era Neil Armstrong, que va pagar un preu molt alt físic i emocionalment. Basat en el llibre de de James R. Hansen.

Smallfoot

Direcció: Karey Kirkpatrick. Gènere: Animació.

Un Yeti jove i llest es troba amb un exemplar d'una espècie que no coneixia: un ésser humà. La notícia provoca commoció dins de la comunitat dels Yetis i, a ell, una fama sobrevinguda com a descobridor.

El regle dels elfs

Throne of Elves

Direcció: Yi Ge i Yuefeng Song. Gènere: Animació.

Fish és un jove humà que ha estat convidat a visitar el Regne dels Elfs per assistir a la boda de la reina Mayra. Allà es retrobarà amb la seva estimada elfa Lia, la germana petita de la reina. Però els elfs foscos s'encarregaran d'espantar la festa irrompent en ple casament amb un gran exèrcit i prenent la monarca com a hostatge.

CANYA DE LLOM AMB CAMAGROCS

La cuina de la Neus
proposa una recepta amb bolets

Ingredients

- 600g de llom en un sol tros
- 50g camagrocs
- 1 ceba grossa
- 1 pastanaga
- 2 escalunyes
- 1 tros de porro
- 1 tomàquet madur pelat
- 3 grans d'all
- sal, pebre negre
- oli d'oliva
- copa de vi ranci
- 1 cullerada de Maizena

NEUS GUSCÓ

Salpebrem el llom i el posem en una plata per a anar al forn, amb una mica d'oli. Posem el forn a 200° i fem coure el llom deu minuts per cada banda. Preparam una bresa amb ceba, pastanaga, el tomàquet, dos grans d'all, les escalunyes i el tros de porro. Tot seguit, hi afegim una copa de vi ranci. El deixem coure al forn uns quaranta minuts, fins que sigui cuit. El tombem de tant en tant i, si cal, hi afegim una mica d'aigua.

Traiem el llom del forn i el deixem refredar. El tallem a talls primets. La bresa la passem pel túrmix amb una cullerada de Maizena, que haurem desfet amb una mica d'aigua freda.

Després, en una paella amb oli, tirem un gra d'all tallat petit i saltem els camagrocs.

Per a muntar el plat: col·loquem els talls de llom en una plata per a servir, al costat hi posem els camagrocs i aboquem la salsa per sobre. La que sobra la posem en una salsera a banda. Decoram el plat amb una branqueta de romaní.

Aprovada la comissió al parlament que examinarà les vulneracions de drets des de l'1-0

El parlament reprova Felipe VI i demana d'abolir la monarquia espanyola

El discurs de Torra que Borrell va vetar a la Unió per la Mediterrània

Tot allò que heu de saber del nou etiquetatge de la benzina

L'ANC i Òmnium convoquen una concentració a Barcelona per a condemnar l'any de presó de Sánchez i Cuixart